

Învierea Domnului Isus Hristos dintre morți

1. Realitatea învierii lui Hristos

Matei 28.1-17: Iar târziu, în sabat, pe când se însera spre ziua întâi a săptămânii, Maria din Magdala și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul. Și, iată, s-a făcut un mare cutremur; pentru că un înger al Domnului, coborând din cer, a venit și a răsturnat piatra și ședea deasupra ei. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui, albă ca zăpada. Și, de frica lui, paznicii s-au cutremurat și au fost ca morți. Și îngerul, răspunzând, le-a spus femeilor: „Nu vă temeți; pentru că știu că voi Îl căutați pe Isus cel răstignit. Nu este aici, pentru că a înviat, după cum a spus. Veniți, vedeți locul unde era pus Domnul. Și mergeți repede și spuneți ucenicilor Săi că a înviat dintre cei morți. Și, iată, El merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea. Iată, v-am spus“. Și, plecând repede de la mormânt, cu teamă și cu mare bucurie, ele au alergat să dea de veste ucenicilor Săi. Și iată, Isus le-a și întâmpinat, spunând: „Bucurați-vă!“ Și ele, apropiindu-se, l-au cuprins picioarele și l-au închinat. Atunci Isus le-a spus: „Nu vă temeți; mergeți, dați de veste fraților Mei ca să meargă în Galileea și acolo Mă vor vedea“. Și, pe când mergeau ele, iată, unii din pază au venit în cetate și au vestit preoților de seamă toate cele petrecute. Și, după ce s-au adunat cu bătrânii și au ținut sfat, au dat mulți bani ostașilor, zicând: „Spuneți: «Ucenicii Săi, venind noaptea, l-au furat pe când dormeam noi». Și, dacă se va auzi aceasta la guvernator, îl vom convinge noi și vă vom scăpa de orice grijă“. Și ei au luat banii și au făcut după cum fuseseră învățați. Și s-a răspândit vorba aceasta printre iudei până astăzi. Dar cei unsprezece ucenici au mers în Galileea, la muntele unde le rânduise Isus. Și, când l-au văzut, l-au închinat, dar unii s-au îndoit.

Învierea ca realitate

Am pe inimă să studiem adevărul mare al învierii Domnului nostru Isus Hristos în aspectele ei diferite. Noi putem studia învierea sub diferite aspecte; ea ne vorbește în mod diferit. Vreau astăzi să vă îndrept atenția numai spre realitatea învierii însăși, spre simpla realitate a învierii. Data viitoare, dacă Domnul permite, voi vorbi despre [Roadele învierii](#). Însă astăzi doresc să mă limitez la *realitatea* învierii.

Să privim învierea la modul cel mai general: învierea lui Hristos este în modul cel mai evident revelarea divină a învierii însăși. Deja numai la gândul acesta trebuie să recunoaștem că este imposibil pentru inimile și limbile noastre să primim și să exprimăm întreaga importanță a acestei realități. Nu este nici un subiect în Scriptură, care ar fi mai important decât învierea, și nu este nici o realitate pe care lumea a urât-o din inimă mai mult decât învierea. În general învierea este respinsă de lume. Vorbesc desigur acum despre lume în sensul ei cel mai larg și mai general.

Vă amintiți că și credincioșii din Corint au fost infectați de principiile, obiceiurile și plăcerile lumesti, cu toate că ei nu erau din lume. Deja la ei i-a reușit vrăjmașului ca ei să tăgăduiască învierea, că ar fi chiar o înviere a morților. Astfel apostolul a trebuit să folosească tot capitolul mareț 15 al primei epistole către Corinteni, ca să demonstreze realitatea mare a învierii. El pune preț pe învierea sfinților pe baza realității învierii lui Hristos. Învierea lui Hristos nu numai a instaurat marele principiu, ci de asemenea a pus baza și este garanția pentru adevărul

învierii tuturor acelor care sunt ai lui Hristos. Deoarece învierea Lui ne-a fost dată, noi suntem siguri de propria noastră înviere. Dacă tăgăduim învierea, atunci Hristos nu a înviat, și dacă Hristos nu a înviat, atunci nu există nimic.

Cu totul contrar științelor naturii

De ce este așa, că știința, așa-numita filozofie și pedagogică din diferitele epoci ale lumii au stat așa de sceptici față de acest adevăr mare? El a fost pus la îndoială. Savanții și oamenii culți ai lumii acesteia s-au dat înapoi principial și la modul general. De ce? Motivul este: Învierea nu poate fi calculată prin vreo lege naturală. Se poate chiar merge mai departe și se poate spune: învierea este în afara oricărei legi naturale și stă deasupra oricărei legi naturale. Nu este nici o lege a naturii care să poată fi implicată în înviere. Este puterea divină suverană a lui Dumnezeu în intervenția Lui directă conform voii Sale.

Însă învierea este mai mult decât aceasta: ea este intervenția puterii lui Dumnezeu în domenii în care există rodul păcatului omului și al ruinei omului înaintea lui Dumnezeu. Omul a păcătuit și moartea a domnit. Aceasta este istoria simplă a omului. Și în privința aceasta nu este vorba de caracterul păcatului. De aceea apostolul spune: „Dar moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar peste cei care nu păcătuiseră după asemănarea încălcării lui Adam” (Romani 5.14), adică, cu toate că erau din aceia care nu au păcătuit prin încălcarea unor prescripții speciale, totuși ei au păcătuit principial. Nu este o chestiune a caracterului sau a felului în care ei au păcătuit; ei au păcătuit și de aceea moartea era prezentă. Moartea a venit ca judecată dreaptă a lui Dumnezeu, ca și consecință a păcatului omului. Și așa învierea este rodul puterii lui Dumnezeu, prin faptul că s-a făcut ispășire pentru păcat.

Ea este mărturisită în puterea Domnului Isus, în Hristos Însuși, atunci când El era în lumea aceasta, căci El Și-a arătat puterea ca Acela care aduce la viață dintre morți. Din când în când El a arătat această putere. Însă El Însuși ca Om a mers la locul unde moartea și judecata – care ar fi trebuit să ne lovească pe noi, ca urmare a ceea ce eram și unde eram noi – prin har au trebuit să vină asupra Lui, și El a permis aceasta. Și când El a intrat în această cea mai întunecată cameră, s-a constatat că puterea lui Dumnezeu s-a interpus. Ea a intervenit, ca să scoată pe Omul acesta din moarte și din mormânt – acest Om, care în chip desăvârșit a glorificat pe Dumnezeu și S-a dat morții, ca judecată necesară a lui Dumnezeu asupra păcatului și în mod deosebit asupra păcatului omului. Da, Hristos a fost înviat dintre morți prin gloria Tatălui în dreptate minunată. Și El este acum așezat la dreapta Maiestății în locurile cerești, mult mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor (Efeseni 1.21).

Învierea ca bază a creștinismului

Deci în aceasta nu este nici o lege a naturii, este puterea divină, da, este puterea lui Dumnezeu. Cine putea să aducă la viață dintre morți, în afară de Dumnezeu? De aceea lumea și savanții urăsc învierea și filozofia o disprețuiește. Învierea nu este în domeniul unde acționează legile naturii. Și lumea ca atare și oamenii lumii acesteia nu cunosc nimic și nu vor să accepte ceea ce este în afara legilor naturii. Legile naturii le leagă mintea. De aceea ei nu

vor învierea. Ea este de la Dumnezeu, ea este puterea uriașă a lui Dumnezeu. Credința o acceptă, se pleacă sub ea, se bucură de ea și preamărește pe Dumnezeu pentru ea. Învierea este legată tocmai cu lucruri care caracterizează pe Dumnezeu ca atare. „Care dă viață celor morți și cheamă cele care nu sunt ca și cum ar fi” (Romani 4.17). Și credința cea mai simplă se bucură de suveranitatea lui Dumnezeu și de puterea lui Dumnezeu, care este cu mult mai presus decât ceea ce omul cu mintea lui sărmană și slabă încearcă să aducă în interiorul domeniului lui.

Mai este și un alt motiv pentru care realitatea învierii este disprețuită de lume. Învierea era mărturia mare publică despre adevărul creștinismului, care este întemeiat pe moartea Domnului Isus Hristos. Trebuia să fie o chestiune cu totul nouă în căile lui Dumnezeu în lumea aceasta. Creștinismul nu poate fi legat cu iudaismul, cu toate că s-a făcut această încercare în lumea aceasta. Creștinismul este un sistem al lui Dumnezeu cu totul nou. El a fost introdus atunci când vechiul sistem a fost dat la o parte pentru un timp. Sistemul iudaic era sistemul lui Dumnezeu până la cruce. Și ceea ce era în legătură cu acest sistem, va fi fără îndoială în viitor într-o formă nouă iarăși la locul lui, și anume în legătură cu împrejurările pământești ale poporului pământesc al lui Dumnezeu: cu Israel.

Însă creștinismul era total diferit de tot ceea ce a fost vreodată mai înainte. Viața veșnică a fost prezentată aici în chip desăvârșit în Persoana Însăși. Când privim pe Domnul în lumea aceasta, pe Fiul lui Dumnezeu, care S-a coborât, ca să fie Om, atunci vedem viața veșnică în propria Sa Persoană. Să citim ce spune prima epistolă a lui Ioan: „Ce era de la început” (1 Ioan 1.1). Despre care început este vorba? Din momentul revelației Sale pe pământ ca Om El era viața veșnică, și când vorbim despre creștinism, atunci noi nu putem despărți creștinismul de viața veșnică, de Tatăl și de Fiul. Toate acestea sunt legate împreună și ele sunt legate în mod cu totul deosebit cu creștinismul ca atare. Aici eu am pe Fiul Omului, coborât și revelat pe pământul acesta; am glasul Tatălui, așa cum Îl salută, și am pe Duhul Sfânt, așa cum El coboară peste El, pe El, Cel care era ca Om aici pe pământ. Găsesc pe Tatăl, pe Fiul, pe Duhul Sfânt. Primesc viața veșnică prezentată în Persoana lui Hristos, viața veșnică, care era făgăduită înainte de întemeierea lumii, revelată aici în timp în propria Sa Persoană. Nici măcar o singură persoană nu ar fi putut avea un loc în acest creștinism înainte ca El să meargă în moarte și să învieze a treia zi dintre morți. Locul nostru în el, partea noastră în legătură cu el, pretenția noastră la el așteptau moartea Sa și învierea Sa. El a așteptat crucea ca pe ceva care menținea și confirma însușirile sfinte ale lui Dumnezeu și drepturile Lui justificate. Și El a așteptat învierea, ca să ocupe un loc nou și ca Om să fie pus pe un loc nou și ca Cel înviat să aibă acum relații cu alții care trebuiau aduși pe acest loc al biruinței Sale și al triumfului Său. Toate acestea sunt legate cu creștinismul.

Lumea ca vrăjmaș al învierii

Învierea era confirmarea mare a biruinței răscumpărării și crucii Domnului și totodată instrumentul mare pentru răspândirea ordinii noi minunate a lucrurilor, pe care Dumnezeu voia s-o introducă. Să observăm că tocmai în capitolul acesta (Matei 28), și de asemenea și la sfârșitul capitolului anterior, vedem unită toată răutatea și ura națiunilor de a acționa împotriva învierii Sale? Vedem cât de bine știau ei și cât de bine știa diavolul ce însemna

învierea. Privește sfârșitul din Matei 27, dacă ai vreo îndoială în privința aceasta; marii preoți și fariseii au zis, ca să spunem așa: da, ne amintim – s-ar putea ca ucenicii să fi uitat aceasta, dar fariseii nu au uitat, memoria lor era mai bună decât a ucenicilor -, da, ne amintim „că înșelătorul Acela, când era încă în viață, a spus: «După trei zile înviez». Poruncește deci ca mormântul să fie bine păzit până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui și să-L fure și să spună poporului: «A înviat dintre cei morți!», și înșelăciunea din urmă să fie mai rea decât cea dintâi” (Matei 27.63,64).

Observi tu ce însemna învierea pentru vrăjmașii adevărului? Era mai mult, așa se pare, pentru vrăjmașii adevărului decât pentru aceia care o iubeau cu adevărat. Avea însemnătate mult mai mare și importanță mai mare în ochii acelor care urau adevărul și se împotriveau adevărului, decât în ochii acelor care iubeau adevărul. Și la fel a fost și mai târziu. Căci de îndată ce învierea este confirmată pozitiv și făcută cunoscut, vedem în Matei 28 – unde în fața unui mormânt gol și a unei biruințe depline și a unui triumf deplin, care erau incontestabile, așa că nu mai exista nici o îndoială, da, când totul era așa de clar și evident că El a înviat și a fost trezit dintre morți -, că ei cu toate acestea s-au sfătuit ce ar putea face. Gândește-te la valoarea pe care ei o acordau învierii, gândește-te la ce însemna învierea pentru ei, cum au supraestimat-o, ca în orice caz s-o împiedice. Ei fac aceasta tocmai din motivul că învierea era în primul rând desfășurarea puterii suverane a lui Dumnezeu, intervenția lui Dumnezeu în putere în afara oricărei cunoscute legi a naturii și pentru că învierea era imboldul ordinii total noi a lucrurilor, care trebuia să fie introdusă în legătură cu învierea Domnului Isus Hristos.

Manifestarea puterii divine

Mai este un punct, cu care vreau să mă ocup, înainte de a mă ocupa cu acest capitol. Apostolul spune în Romani 1: „Pavel, rob {sau sclav; la fel și mai departe} al lui Isus Hristos, apostol chemat, pus deoparte pentru Evanghelia lui Dumnezeu (pe care a promis-o mai înainte prin profeții Săi în scrieri sfinte) despre Fiul Său (născut din sămânța lui David, după carne)” (Romani 1.1-3). Acolo El este legat cu făgăduința; aceasta este o latură, dar privește și cealaltă latură: „și dovedit {sau: rânduit, declarat} Fiu al lui Dumnezeu în putere, după Duhul de sfințenie, prin învierea morților), Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 1.4).

Privește un moment la aceste două puncte, deoarece ele sunt deosebit de binecuvântate pentru întărirea credinței noastre. Aici făgăduința este adusă în legătură cu Persoana Sa, și făgăduința vă duce înapoi la ceea ce s-a petrecut. Însă acum aveți mai mult decât făgăduința: aveți puterea însăși. Făgăduința era în legătură cu ceea ce Dumnezeu a zis lui David și casei lui David. Însă aveți puterea, puterea lui Dumnezeu în învierea Domnului Isus Hristos. Prin aceasta este dovedită următoarea realitate, și aceasta este aici aspectul esențial: și anume că învierea Lui dintre morți prin puterea lui Dumnezeu era o mărturie publică a acestei puteri, prin care El a mers în lumea aceasta în curăție fără pată; o revelație a faptului că El era Fiul lui Dumnezeu în putere. Aceasta devine foarte clar vizibil. Învierea era explicația mare dată de Dumnezeu cu privire la gloria Persoanei, care era în Sine desfășurarea creștinismului adevărat. Căci dacă tu nu ai pe Hristos, care a primit toată gloria, toate desăvârșirile, toată mărirea Persoanei Sale, pe care I-o dă Scriptura, atunci tu nu ai un sistem demn de numele creștin.

Domnul este dezvoltarea acestuia, lucrarea Sa este baza acestuia, și aceasta în legătură cu învierea Sa. Aceasta s-a dovedit limpede ca sticla. El a fost declarat ca Fiul al lui Dumnezeu cu putere, prin învierea dintre morți. Învierea dintre morți era revelarea mare și demonstrarea din partea lui Dumnezeu, că Fiul era realmente tot ceea ce noi cunoaștem acum despre El – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!. Era manifestarea puterii prin care El a mers prin lumea aceasta – fără pată, desăvârșit și curat – în mijlocul unei scene și al unui popor care era atât stricat, cât și lucra stricând. El era unic în felul Lui în curăția Lui, în umblarea Lui în sfințenie prin Duhul sfințeniei. Da, învierea este demonstrarea acestei puteri. Aceasta este foarte important, deoarece este legată imediat de Persoana Sa.

Mă simt incapabil să exprim ceea ce inima mea dorește de fapt și așa cum doresc mult ca voi să înțelegeți. Dar doresc să vă arăt, ce importanță acordă Dumnezeu învierii. Nu vorbesc despre roadele ei, aceasta este o parte ușoară a acestui subiect, ci vorbesc despre realitatea însăși. Și vă asigur, inima se bucură tot mai mult în fiecare zi în mărimea realității neschimbătoare a creștinismului. Aceste realități pur și simplu nu sunt discutabile. S-ar putea pune în discuție consecințele, s-ar putea spune: eu nu văd exact consecințele acestui fapt; eu nu văd că un astfel de rezultat vine de pe un astfel de teren. Însă tu nu poți discuta faptele însăși, pe care Dumnezeu le relatează. Le poți respinge; vei face aceasta spre propria pierzare, însă ele nu sunt discutabile. Desigur, nici noi nicidecum nu le discutăm aici! Aici este atestată realitatea în prezența îngerilor, a diavolului, a cerului, a vrăjmașilor lui Hristos – realitatea evidentă, solemnă a învierii Sale. Și aici este dovada mare, demonstrația mare a acestei realități, că El a fost tot ceea ce El a mărturisit în Persoana Sa în lumea aceasta. El era Fiul lui Dumnezeu. El a devenit Om adevărat. Și El a fost declarat, că El era Fiul lui Dumnezeu, prin Duhul sfințeniei, prin puterea care L-a scos afară dintre morți, și aceasta se referă la Persoana Sa. Eu nu pot face această realitate să fie mai mare pentru sufletele voastre.

Acesta este caracterul învierii: învierea dintre oamenii morți. Acest caracter al învierii are importanța cea mai mare pentru noi astăzi, era învierea dintre morți. Și aceasta este ceea ce a provocat toată ura și vrăjmășia conducătorilor iudei, și eu cred, ea ar da naștere și astăzi la ura și dezaprobarea unui număr mare de creștini din zilele noastre, care într-adevăr tolerează încă învierea la modul abstract, dar nu vor caracterul învierii lui Hristos. De ce? Deoarece în această înviere Dumnezeu începe o ordine total nouă, desăvârșită, și aceasta este ceea ce dinaintea căreia oameni dau înapoi astăzi, și aceasta este legat cu caracterul. Există realitatea învierii și există caracterul învierii. Realitatea este indiscutabilă, caracterul este mai presus de orice exprimare sublim. Căci acest caracter al învierii, învierea dintre cei morți, este caracterizat prin harul lui Dumnezeu și include în sine pe credincioși. Căci noi vom fi înviați împreună, iar alții vor rămâne culcați în mormintele lor. Nu trebuie să mai spun că învierea sfinților va avea loc după modelul și caracterul învierii lui Hristos.

El a înviat – ca Fiul al lui Dumnezeu

Mai este un alt pasaj în Scriptură în evanghelia după Ioan 2.18: „Iudeii deci au răspuns și I-au zis: «Ce semn ne arăți că faci acestea?»» El a curățit Templul, casa Tatălui Său, pe care ei o transformaseră într-o casă de afaceri, și Își ia dreptul să curețe această casă, și El aruncă afară

tot ce o murdărea. Și imediat El este provocat de iudeii stricați, care făceau afaceri, cu cuvintele: „Ce semn ne arăți că faci acestea?” El nu putea face aceasta într-un alt caracter, decât acela că El este Fiul lui Dumnezeu. Căci ca Fiul El posedă dreptul și râvna să curețe casa de toate murdăririle. Și ei Îl provocă imediat: „Ce semn ne arăți că faci acestea?” Și acum ia seama la răspunsul Lui: El le-a zis: „Dărâmați templul acesta” – aceasta înseamnă, trupul Său – „și în trei zile îl voi ridica” (Ioan 2.19). Acolo El este o Persoană divină și acolo este dovada – ia seama la aceasta -, pentru dumnezeirea Persoanei Sale, că El este Fiul lui Dumnezeu. Exact așa cum mai înainte am văzut în Romani 4.17 în legătură cu învierea, găsim aceasta iarăși aici în Ioan 2: El avea dreptul să curețe Templul, casa Tatălui. De ce? Pentru că El era Fiul.

Ce dovedea, că El era Fiul? Puterea divină, care, după ce El a fost omorât de ei, L-a făcut capabil să învieze dintre cei morți. „El le-a zis: «Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voi ridica.» ... Dar El vorbea despre templul trupului Său.” Ucenicii Lui și-au amintit de aceasta, când El a înviat dintre morți, și au înțeles cuvântul Lui. El Însuși prezintă faptul, că El va învia dintre morți ca demonstrare mare că El era o Persoană divină: „Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voi ridica.” Deci, aceasta vă va explica într-o oarecare măsură faptul, de care voi cu siguranță deseori ați fost deja impresionați, când ați citit Scriptura despre învierea Domnului Isus Hristos. În Scriptură se întâlnește deseori, că se spune, că El a înviat, și realmente, după ce El a înviat, se dă de mai multe ori mărturia: „Domnul a înviat”. Aceasta înseamnă că realitatea învierii este legată cu propria Sa Persoană. Ori de câte ori Cuvântul lui Dumnezeu ni-L prezintă în gloria Sa dumnezeiască – cu toate că El a devenit Om -, învierea Lui este acțiunea Sa proprie a puterii. Dumnezeirea Lui este marele punct de pornire al Duhului Sfânt, în ceea ce privește mărturia (căci cu toate că El a devenit Om, El niciodată nu a încetat să fie Dumnezeu; El a *devenit* Om, deoarece El nu a fost așa înainte; El era Dumnezeu diferit în Persoana Sa; la Tatăl El era la fel ca Dumnezeu, deoarece El era Dumnezeu). Deci, când Duhul lui Dumnezeu se referă la caracterul Său dumnezeiesc – Dumnezeirea Lui -, cu toate că El vorbește despre moartea Lui și despre felul în care El ca Om S-a smerit, atunci El prezintă întotdeauna și învierea Lui prin propria Lui putere. Și de aceea El spune: „El S-a sculat.” Și mărturia despre El era: „El a înviat.”

O dimineață unică în felul ei

Ce mare bucurie, ca prin credință să mergi înapoi la această primă dimineață, dimineața care niciodată înainte nu a venit pe pământul acesta. Căci niciodată nu a fost o zi pe pământul acesta ca această primă dimineață a învierii. Și nu este ea asemenea apariției soarelui după o noapte lungă, întunecată și tristă? Pot înțelege bine cum inimile alor Săi cuprinse de teamă și tremur atârnav de El, neștiutoare și slabe – fără îndoială. Și cu toate acestea ele atârnav de El ca de o Persoană care i-a atras. Și ele atârnav de El, uneori complet contrar convingerilor sărace și slabe ale inimilor lor. Da, pot înțelege foarte bine cum în dimineața aceea au mers unul la altul, când realitatea învierii se răspândea între ucenici, și au zis: „Domnul a înviat cu adevărat”. Ce salut, ce cuvânt, să se întâmpine unul pe altul în acea primă dimineață după acel timp rău, lung al iernii, și să vorbească în felul acesta; o iarnă, care venise peste toată omenirea cu această inscripție lungă și monotona, care mereu a fost scrisă pe fiecare om mare

în timpurile vechi-testamentale: „el a murit”. Nu era nici măcar o singură stea ca să lumineze întunecimea acestei fraze: „El a murit”.

Veți constata că în Vechiul Testament moartea, înmormântarea și ceremonia de înmormântare au o însemnătate deosebit de mare. Privește la patriarhi. Moartea era pentru ei mai importantă decât viața. Moartea i-a adus în Canaan. Era credința iudeilor, că ei trebuiau să învieze în Canaan, și de aceea moartea era mult mai importantă decât viața. Aceasta era așa, pentru că învierea nu era încă o realitate revelată. Învierea nu era încă adusă la lumină, așa cum spune apostolul: „Nici viața și nici neputrezirea nu erau aduse la lumină înainte de Evanghelie.” Aceasta nu înseamnă că ele nu existau, dar Dumnezeu nu le-a făcut cunoscut. Însă acum putem înțelege și inimile noastre pot pătrunde în realitatea acestei chestiuni. Ei trebuiau să meargă unul la altul și să spună: „Domnul a înviat cu adevărat.” Și este o bucurie pentru inimă, că ei leagă realitatea învierii Sale cu harul inimii Sale neschimbătoare. Căci ei spun: „Și El S-a arătat lui Simon.” Sărmantul Petru, el L-a tăgăduit, cu toate că el a fost chiar atenționat. Omul acesta s-a încrezut în inima lui ca un nebun, cu toate că Isus l-a atenționat. Însă inima lui Isus a rămas neschimbată și legată cu această mărturie binecuvântată a învierii Sale – era mărturia inimii neschimbătoare a lui Hristos.

Nu este nimic mai mare, decât să privești la această dimineață, care a venit vreodată peste pământul acesta păcătos, dimineața învierii, ca mărturie pentru desăvârșirea gloriei Persoanei Sale precum și a desăvârșirilor triumfului Său. Această dimineață era o mărturie că inima Lui rămăsese neschimbată și aceiași. Petru putea să-L uite și să-L tăgăduiască, însă El era același. Nimic nu ar putea fi pentru noi mai mare și mai pătrunzător la inimă!

Ați văzut cum Scriptura întotdeauna leagă împreună două lucruri, și este important să ținem cu tărie în sufletele noastre legătura pe care Dumnezeu o face. Și voi vedeți că Hristos înviat este întotdeauna legat în Scriptură cu aceia care au adormit. Binecuvântat este pentru aceia dintre noi care au trebuit să ducă la mormânt trupurile prietenilor lor iubiți. Ei au voie să se gândească la faptul că cei adormiți, care au ieșit din trupurile lor ca să fie la Domnul, sunt uniți cu Cel înviat. Aceasta este întotdeauna așa în Scriptură. Este un Hristos înviat și aceia care au adormit. Ah, ce mângâiere pentru cei întristați! În ce societate sunt ei așezați! – un Hristos înviat și cei care au adormit.

Lucrarea a fost terminată

Mai este și o altă mărturie referitoare la înviere. Și aceasta ne conduce la Matei 28. Aici ne este arătat nu numai că gloria Persoanei Sale a fost restabilită, ci este și revelarea publică a faptului că lucrarea Lui a fost terminată. Ar trebui să ne gândim un moment, că Domnul Isus a mers în moarte și la cruce, El Însuși S-a supus sentinței morții. Acolo El a făcut pace și acolo a fost terminată lucrarea mare care a așezat pacea pe un fundament care niciodată nu poate fi distrus. La cruce a fost rezolvată o dată pentru totdeauna problema păcii credinciosului cu Dumnezeu. Și dacă ar mai fi o problemă, care ar trebui acum clarificată, atunci n-ar mai fi nici o speranță. Căci dacă pacea a fost făcută, atunci ea niciodată nu mai poate fi făcută din nou. Căci Hristos nu va mai veni niciodată din nou ca să moară. El a făcut pace prin sângele crucii Lui. Și când Scriptura vorbește despre sângele crucii Lui, atunci aceasta este expresia morții

Sale. Plinătatea acestei lucrări, caracterul complet al acestei lucrări, satisfacerea deplină a lui Dumnezeu în tot ce a făcut Hristos; satisfacerea desăvârșită a naturii lui Dumnezeu în tot ce El a dat lui Hristos, și expresia deplină a caracterului complet a ceea ce El a dat lui Dumnezeu – toate acestea au fost vestite în înviere. Învierea Lui dintre morți era dovada despre toate aceste lucruri. De aceea găsești tu toată această împotrivire, atât din partea iudeilor cât și din partea lui satan. Toți, care se împotrivesc acestui adevăr, se unesc împreună în această împotrivire.

Primul lucru, pe care îl vedem în Matei 28, este, că primul verset nu este legat cu versetul al doilea. Cele descrise nicidecum nu au urmat imediat una după alta. Este foarte binecuvântat și mângâietor pentru inimile noastre să observăm aceasta. În Matei 28.1 citim: „Iar târziu, în sabat, pe când se însera spre ziua întâi a săptămânii ...” Realitatea este: era înserarea sabatului iudaic. Sabatul iudaic lăsa, ca să zicem așa, să se scurgă ultimele boabe de nisip din clepsidră. Nu era prima zi a săptămânii, era sfârșitul sabatului, era amurgul sabatului. În capitolul anterior găsiți femeile, cum priveau mormântul. Iosif a luat trupul cu permisiunea lui Pilat și L-a pus într-un mormânt, care niciodată nu a văzut putrezirea unui om. O mărturie binecuvântată pentru desăvârșirea acelei Persoane, al cărei trup a fost pus în mormânt. Mormântul nu a îngropat niciodată stricăciunea unui om, și acesta era locul pregătit pentru acel trup fără pată al lui Isus. Maria Magdalena și cealaltă Marie, adică soția lui Cleopa, stăteau în fața mormântului, îl priveau și sentimentele inimii lor pentru Isus le ținea acolo. Ochii lor, inimile lor, toate interesele și puterile lor le atrăgeau într-acolo unde ele vedeau acea Persoană moartă.

În Matei 28.1 ele vizitează mormântul. Sabatul era aproape terminat, era înserarea zilei de sâmbătă, nu era încă dimineața devreme a celei dintâi zile a săptămânii. Nu era dimineața zilei a opta, a zilei învierii, ci era amurgul zilei de sâmbătă. Aceasta este foarte interesant și deosebit de prețios pentru inimile noastre, deoarece ne arată dragostea și dăruirea inimilor lor față de Isus. Ele vin din nou în întuneric și văd unde au fost puse rămășițele pământești. Nu puteau rămâne departe. Este greu pentru o inimă să rămână departe. Este locul unde se află subiectul inimii. Inima era acolo. De aceea picioarele sunt găsite acolo, căci picioarele urmează inima. Ele au venit, însă nu aveau nimic mai mult. Versetul următor, cum am spus, nu stă nicidecum în legătură cu primul verset. Aici este intervenția lui Dumnezeu, ca să îndrepte atenția spre faptul care a avut loc. Însă femeile nu au văzut această intervenție, nici ucenicii nu au văzut-o, nimeni nu a văzut aceasta, în afară de soldați și păzitori.

Toate acestea au avut loc – Dumnezeu nu spune când -, la câțva timp după ce Isus a înviat. Nu au venit pentru a deschide mormântul și să lase pe Domnul gloriei să iese – departe de noi un astfel de gând -, căci Isus înviase, și El a ieșit din mormânt prin puterea proprie precum și prin puterea lui Dumnezeu. Pe când El era înviat, iată, un mare cutremur de pământ a avut loc, căci îngerul Domnului a coborât din cer și a rostogolit piatra de la intrare și s-a așezat pe ea. Isus înviase din mormânt, și ca să se îndrepte atenția spre această mare realitate a învierii Sale, are loc cutremurul de pământ și apare un înger. Aceasta nu putea fi trecut cu vederea, sau? Dumnezeu dorește să arate clar că El a intervenit și a scos pe Fiul Omului din moarte, dar și că Hristos Însuși a înviat prin propria putere. Ambele laturi sunt incluse în înviere. Piatra pecetluită și paza pusă nu L-au putut reține. Pecetea de pe piatră avea o inscripție, presupun a

Cezarului. Probabil era capul împăratului pe pecete, ca să spună: aceasta nu poate fi schimbat. Cine ar îndrăzni să atingă acea piatră? Nici un om nu putea s-o facă, căci atunci ar fi trebuit să plătească cu moartea. Dar Domnul a triumfat peste mormânt. Dumnezeu, care stă în cer, râde (Psalmul 2.4) de aceste încercări naive și copilărești ale omului. Îngerul coboară și în demnitatea triumfului se așează pe piatră, care era rostogolită la o parte și a adus sentința morții asupra paznicilor mormântului. Paznicii se cutremură, căci fața îngerului era ca un fulger și hainele lui erau albe ca zăpada. Paznicii sunt îngroziți și erau ca morți.

Nu vă temeți!

În Matei 28.5 găsim din nou femeile. Ele vin din nou, și când vin acum, cât de cu totul altfel stau lucrurile. Aceste cuvinte sunt aici deosebit de prețioase în legătură cu învierea. Îngerul spune: „Nu vă temeți!” Exact aceasta este realitatea, pe care Dumnezeu o leagă cu învierea. Teamă a trecut, a fost îndepărtată; motivul care conduce la teamă a fost înlăturat: „Nu vă temeți!” Este tocmai mărturia, pe care o aduce Duhul lui Dumnezeu, ca să alunge teama din inimile noastre și să alunge toate sentimentele sumbre. – Știu că voi căutați pe Isus, care era răstignit. Știu care sunt sentimentele inimilor voastre. Știu spre cine aveți privirea îndreptată. Nu aveți nici un motiv să vă temeți. Voi Îl căutați pe Isus, care era răstignit. El nu este aici, căci El a înviat, așa cum a spus; veniți, vedeți locul unde a stat Domnul. – Ce mărturie! Gândește-te la mângâierea legată de aceasta! Gândește-te la alungarea fricii! Gândește-te la siguranța pentru inima lor! Gândește-te că prețul de răscumpărare a fost plătit, că dreptatea a fost satisfăcută, că credinciosul era liber! Orice teamă, orice sentiment sumbru, orice întrebare, pe care o pune satan, ca prin ea să întristeze inima sărmană – totul a fost satisfăcut și rezolvat pentru totdeauna: „El a înviat”, aceasta era mărturia. „Voi Îl căutați pe Isus cel răstignit.” Ele nu mai vorbesc acum despre El ca fiind răstignit, ci El *era* răstignit.

El era răstignit și acum a înviat

Sunt mulți oameni, care cu inimile lor sunt la mulți kilometri depărtare de această realitate măreață. Ei poartă un cruciuliță; și ce este aceasta altceva decât o tăgăduire a adevărului mare al Evangheliei? Întrebi tu, de ce? Deoarece ea prezintă ceea ce acum nu este adevărat! Hristos *a înviat*, acesta este adevărul, El *era răstignit*. Dar chiar mai mult decât aceasta: cruciulița reprezintă instrumentul ocării și al chinului, pe care lumea, care Îl ura, L-a pironit. Crucea este mărturia urii lumii împotriva Hristosului lui Dumnezeu, și era instrumentul de tortură al romanilor. Care este adevărul, care ar trebui să umple inimile noastre? Cel înviat, Cel care era răstignit. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El nu este nici pe cruce și nici în mormânt; mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El a fost pe cruce și a fost în mormânt; mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El nu mai este acum acolo, ci a înviat, El este pe tronul Tatălui.

Și acesta este motivul pentru care am citit evanghelia după Matei. Conștient nu am citit din celelalte evanghelii, care vorbesc și despre înălțarea Lui la cer. Evanghelia după Matei ne prezintă învierea cu totul separat și ni-L arată ca Cel înviat în legătură cu cei săraci ai turmei. Știm că El a fost ridicat și înălțat la dreapta lui Dumnezeu. Însă aici găsim mărturia învierii Lui.

Voi rezuma toate mărturiile, care sunt legate cu ea:

1. În primul rând este intervenția lui Dumnezeu în putere divină.
2. În al doilea rând este începutul pentru vestirea unei ordini noi minunate a lucrurilor, care trebuie să înceapă cu Hristos.
3. În al treilea rând era o mare mărturie a lui Dumnezeu pentru gloria Persoanei Fiului Său, acest Om glorificat să fie luat din moarte și Lui ca Om să I se dea un loc nou, la care El cu siguranță avea dreptul pe baza gloriei Persoanei Sale. Acest loc nou El l-a ocupat ca Om, care a terminat lucrarea, pe care Dumnezeu I-a dat-o s-o facă.

Lipsește timpul să prezentăm toată mărimea tuturor adevărilor care stau în legătură cu intervenția minunată a lui Dumnezeu. Este instaurarea marelui adevăr fundamental al învierii, care este foarte strâns legat cu moartea lui Hristos. Cu mesajul solemn „El a înviat!” este vestită totodată desăvârșirea lucrării Sale. Este aici un suflet, care se îndoiește sau are temeri sau sentimente sumbre? Ai tu vreo îndoială? Știu că oamenii spun: mă gândesc mai mult la Domnul Isus la cruce. – Vreau să-ți spun: dacă tu vorbești despre privirea la Domnul Isus pe cruce, atunci tu privești unde nu este El. Cum poți să-L vezi acolo, unde El nu este?

Dacă îmi spui: privesc în urmă în credință, atunci înțeleg și este de ajuns, privesc în credință înapoi și îmi *amintesc* că El a fost pe cruce. Dar tu nu poți privi în credință înapoi și să-L *vezi* pe cruce. Tu poți desigur să privești în credință înapoi și poți vedea ce a purtat El și ce era și ce a suferit El la cruce. Vrei să-L vezi? Atunci trebuie să privești în sus, ca să-L vezi viu. El era mort și este viu; El a înviat. Eu Îl văd pe acest loc nou ca Om, biruitor, ca Om triumfător. Toată puterea morții și a lui satan a fost zdrobită, toată puterea vrăjmașului a fost sfărâmată în bucăți prin biruința măreată, pe care El a câștigat-o. Orice putere vrăjmașă a fost sfărâmată. Asupra fiecărui vrăjmaș, care a avut vreodată o biruință, s-a obținut triumful prin El în moartea și învierea Sa.

Mai ai îndoieli?

Ce frică mai poți avea acum? De cine să-ți fie frică? Probabil vorbesc acum unui creștin care este nesigur de mântuirea lui; unuia care nu este întemeiat în adevărul Evangheliei; unuia, care spune: Mi-e frică de moarte. – Privește aici: El era în moartea oricărei morți, pentru „ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2.14,15). Moartea a fost învinsă pentru totdeauna, moartea și-a pierdut boldul, moartea a fost jefuită de biruința ei, puterea ei a fost distrusă. Tu nu trebuie să te mai temi de moarte. Păcatul? El a venit să poarte păcatele poporului Său. El le-a purtat. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Oricât de slab ai putea tu fi, totuși tu aparții lui Hristos, și eu îți pot spune: toate păcatele tale au fost judecate în acea Persoană pe cruce. Probabil ai cântat cântarea: Îmi pun păcatele pe Isus. – O, nu, *tu* nu poți pune păcatele tale pe Isus. *Dumnezeu* le-a pus asupra Lui. Dumnezeu, care le cunoștea; Dumnezeu, împotriva căruia tu ai păcătuit; acest Dumnezeu, pentru care aceste păcate erau un atac împotriva caracterului Său sfânt și drept; acest Dumnezeu a pus toate păcatele tale pe această Persoană desăvârșită, și El L-a înviat triumfător – fără aceste păcate. Dumnezeu L-a părăsit ca Om pe cruce, atunci când El a purtat păcatele. Dar El a

înviat triumfător, fără păcatele tale. Ce mângâiere! Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, toate păcatele noastre au fost îndepărtate, moartea nu mai este.

Îmi amintesc, că și eu am avut frică de moarte. Știam că nu voi merge în iad. Știam, că păcatele mele au fost iertate, dar îmi era frică de moarte. Nu voiam să văd cu plăcere un cadavru. Nu voiam să merg cu plăcere în prezența morții; moartea mă făcea să am frică, mi-era teamă de ea. De ce? Pentru că eu nu am văzut mărimea triumfului lui Hristos asupra morții. Deci, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, tu poți vedea aceasta, te poți bucura de el. Poți auzi cântarea de biruință, îți poți pune piciorul pe platforma neschimbabilă, care este asigurată prin moartea și învierea Sa. Și poți spune stând sub umbra biruinței lui Hristos, că biruința a fost câștigată numai *prin El*, dar *pentru noi*; îți poți înălța glasul și poți spune: o, moarte, unde îți este țepușa, o. mormânt, unde îți este biruința! Aceasta este ceea ce eu am citit în legătură cu învierea Domnului Isus Hristos.

Facă Domnul, ca fiecare inimă de aici să privească prin credință în modul cel mai simplu la înviere ca la o realitate și prin aceasta să primească mângâierea și învierea sufletului său acum și pentru totdeauna prin Isus Hristos.

Titlul original: „The Fact of Christ’s Resurrection“

Prima prelegere din seria de prelegeri „The Resurrection of the Lord Jesus from among the Dead“, Londra 1886.

Prelegerea a fost puțin adaptată din punct de vedere al limbajului și puțin prescurtată.

2. Roadele învierii

Versete călăuzitoare: Ioan 12.20-24; Evrei 2.6-15

Ioan 12.20-24: Și erau niște greci dintre cei care se suiseră să se închine la sărbătoare; ei s-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat și i-au zis: „Domnule, am vrea să vedem pe Isus.” Filip s-a dus și a spus lui Andrei; apoi Andrei și Filip au spus lui Isus. Dar Isus le-a răspuns: „A sosit ceasul să fie preamărit Fiul Omului. Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce multă roadă.

Evrei 2.6-15: Iar cineva a mărturisit undeva, zicând: „Ce este omul ca să-Ți aduci aminte de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, l-ai încununat cu slavă și cu cinste și l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale. Toate le-ai supus sub picioarele lui.” Dar, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși acum încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut „pentru puțin timp mai prejos decât îngerii”, încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea ca Acela pentru care sunt toate lucrurile și prin care sunt toate lucrurile, aducând pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor. Căci atât Cel care sfințește cât și cei care sunt sfințiți sunt dintr-unul. De aceea, El nu Se rușinează să-i numească „frați”, zicând: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei, Îți voi cânta laudele în mijlocul adunării.” Și iarăși: „Îmi voi pune încrederea în El.” Și în alt loc: „Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu!” Astfel, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El a fost deopotrivă părtaș le ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să elibereze pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.

Scopul prelegerii

În această prelegere dorim să studiem unele rezultate ale învierii. Să vedem toate rezultatele într-o seară ar fi oricum imposibil. Ne vom ocupa în mod deosebit cu două aspecte ale acestor rezultate, și anume, o dată cu privire la gloria lui Dumnezeu, și apoi cu privire la binecuvântarea pentru toți ai Săi.

Domnul Isus singur în viața Sa

În primul rând vrem să constatăm că până în momentul învierii Sale Domnul Isus a fost singur, atât în viața Sa minunată, trăită spre bucuria lui Dumnezeu, cât și în moartea Sa fără asemănare pe cruce. El a fost singur chiar până în momentul când a ocupat public locul Său ca Omul înviat pe pământ și Dumnezeu a îndreptat atenția spre realitatea învierii Sale și spre tot ce era legat de aceasta. El era un Om singuratic, viața Lui a fost o viață retrasă, frumoasă, unică în felul ei, dar nu era nimeni cu El. Da, este adevărat, că El a ales și a chemat pe ucenicii Săi, pentru ca ei să fie cu El. Dar ca să-L însoțească cu adevărat de fapt ei nu au făcut-o niciodată. El era de neimaginat singuratic. El nu a adus pe nimeni la nivelul Lui. El a

călătorit singur prin lume. Aceasta este ceea ce a caracterizat în mod deosebit cărarea acestui Om unic în felul Lui. El era inegalabil în mărturia acestei vieți extrem de frumoase. Dar nici nu s-a găsit pe pământ un Om asemenea Lui. Însă aceasta nu înseamnă, că El nu a simțit nenorocirea și lipsa și a fost indiferent de ceea ce a întâmpinat pe drumul Său. El a făcut aceasta, cum nimeni altul nu putea s-o facă, dar cu toate acestea El era singur.

Domnul Isus singur în moartea Sa

Și nu este nevoie să spun că în moartea Sa El a fost și mai singur. Acolo El a intrat într-o singurătate, care a coborât mai adânc decât cineva dintre noi își poate imagina. Vorbesc acum în mod deosebit despre acel moment care le-a depășit pe toate, când El pe cruce era părăsit de Dumnezeu. Niciodată nu a existat o singurătate ca aceasta. Din tot timpul vieții Sale, în momentul acesta era despărțit de toți, cu privire la oameni. Un singur lucru era, și acesta era părtășia cu Tatăl și învierea dată de Tatăl. Vă amintiți de acele cuvinte, acele cuvinte impresionante: „Iată, vine ceasul și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui și pe Mine Mă veți lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine.” (Ioan 16.32) Dar la cruce, unde El a întâmpinat judecata unui Dumnezeu sfânt față de păcat, unde El S-a expus tuturor consecințelor judecății divine asupra păcatului, unde El a băut paharul îngrozitor, luându-l din mâna Tatălui, unde El a întâmpinat toate cerințele drepte și sfinte ale lui Dumnezeu și unde El a permis, ca să zicem așa, ca sabia dreptății divine să pătrundă în propria Lui inimă, acolo El a intrat într-o singurătate pe care buzele omenești nu o pot descrie. El era singur, așa cum nimeni n-a fost singur, El a băut acel pahar îngrozitor, El a coborât singur în moarte, și când acel Trup sfânt a fost pus în groapă, când El a fost pus în acel mormânt care niciodată nu a văzut putrezirea unui om (și Dumnezeu a rezervat această onoare deosebită pentru trupul lui Isus), atunci El era singur acolo.

Domnul Isus mai întâi singur în învierea Sa

Și chiar în cele mai dintâi clipe ale învierii Sale El Se află în împrejurări ca cele de exemplu prezentate simbolic în acel măreț capitol 23 al cărții Leviticul. Acest capitol vorbește despre snopul legănat, acel snop al primelor roade, care era legănat înaintea Domnului în desăvârșirea lui proprie măreață. Nu era însoțit de nici o jertfă pentru păcat, însă era însoțit de un număr complet de jertfe de un miros plăcut. Era acolo jertfa de ardere-de-tot și jertfa de mâncare – jertfa care vorbește despre desăvârșirea Lui în viața Sa și jertfa care vorbește despre desăvârșirea misiunii vieții Sale – dar nu era nici o jertfă pentru păcat. De ce? Deoarece Hristos putea fi arătat înaintea lui Dumnezeu în propria Sa persoană, în lipsa Sa totală de pete, în sfințenia și desăvârșirea Sa. Și aceasta a fost arătat! Dar când vedem aceasta în cartea Leviticul 23 și vedem darul celor dintâi roade ale recoltei din Canaan, ceea ce creștea în țară și ce aparținea țării – atunci când acestea au fost recoltate de Israel, ei trebuiau să le ia în dimineața de după sabat, în ziua a opta, în prima zi a săptămânii trebuiau să le lege în toată desăvârșirea frumuseții lor proprii înaintea Domnului. Acolo, preaiubiți frați și preaiubite surori, a fost de asemenea o singurătate.

În primele momente ale învierii Sale ca Întâiul rod El era acolo absolut singur în desăvârșirea unică în felul ei a ceea ce Îi era propriu Lui. Aceasta este ceea ce bucură inimile noastre așa de mult, când citim Leviticul 23 ca model al învierii Domnului Isus. Acest eveniment aduce

cu sine tot ce urmează după aceea. Era arvuna, siguranța, măsura și exemplul a ceea ce trebuia să urmeze. Dar mai era ceva unic la acest snop legănat. Aici, așa cum am spus, nu era necesară nici o jertfă. Numai jertfa de ardere-de-tot și jertfa de mâncare erau acolo cu mirosul lor plăcut, viața și misiunea vieții în desăvârșirea lor dublă, totul era legănat înaintea Domnului.

Domnul Isus nu mai este singur

Însă acum sosise momentul când singurătatea lui Isus se sfârșise; de acum încolo El nu mai este singur. Și de aceea m-am referit la acest frumos capitol 12 al evangheliei după Ioan, unde Domnul prin cuvinte impresionante face o afirmație în privința aceasta. Care era aici planul secund al situației? Totul era pregătit pentru gloria Împărăției, așa se părea. Pentru un moment Israel Îl primise, națiunile veniseră și voiau să-L vadă; așa cum va fi odată în viitor. Duhul ne dă în toate acestea un tablou frumos al gloriei care va veni. Israel este acolo, națiunile sunt acolo și Hristos este acolo ca Centru. Chiar dacă numai pentru un moment scurt era o primire slabă de către poporul Său – și desigur din punct de vedere istoric a fost așa – sau era o simplă curiozitate a grecilor, care veniseră la sărbătoare să se închine, că voiau să vadă pe Acel minunat, era totuși așa, că Împărăția în toată slava ei și în tot ce este legat de ea a trecut pe dinaintea ochilor Domnului demn de slavă. Deci era o situație din viața Domnului, în care cel mai puțin s-ar fi putut gândi că Domnul era singur. Niciodată nu au fost mai mulți oameni în jurul Lui cu atâta entuziasm și interese. Și acum ia seama la cuvintele: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur” (Ioan 12.24). Aceasta este tocmai ceea ce am văzut, El era singur – singur în desăvârșirea Lui, singur în toate valorile mari în care era El în persoana Sa înaintea lui Dumnezeu tot timpul vieții Sale. Însă acum, ia bine seama: „Dar, dacă moare, aduce multă roadă.”

Și aici găsim primul lucru care are a face cu roada învierii Sale. Și este un adevăr mareț pentru inimile noastre. Cu el trebuie să ne ocupăm! Domnul se pronunță în cuvintele acelea cu privire la ceea ce El în harul Său voia să facă din noi. Noi înșine suntem o parte a rezultatelor morții Sale prețioase. Noi suntem roadele ei. Suntem o parte a acestui rod! În ceea ce privește istoria noastră actuală, ca să zicem așa, noi am rezultat din Hristos Cel înviat. Noua noastră origine este în Hristos Cel înviat. Acest început nou, pe care Dumnezeu ni l-a dăruit în harul Său minunat, își are originea în învierea Domnului Isus. Aceasta este o chestiune complet nouă, care a început acum în acel Om înviat. Și ca atare noi am luat naștere din moartea Lui. Această moarte a închis ușa la tot ce a fost mai înainte. Această moarte a terminat întreaga istorie anterioară a omului. Fie că este vorba de timpul sub providență sau de timpul sub Lege – orice ar fi, moartea a încheiat aceste faze înaintea lui Dumnezeu. De aceea noi avem a face cu o chestiune absolut nouă. Și ce situație uimitoare este aceasta pentru noi. Să ne gândim numai la demnitatea locului pe care Dumnezeu în harul Său minunat și puterea răscumpărării ne-a așezat: că tu și eu, preaiubiți frați și preaiubite surori, suntem uniți pe baza lucrării Domnului Isus, uniți cu El în moartea Lui, uniți cu El în toate binecuvântările minunate ale morții Sale, că noi suntem acum uniți cu El, da, că noi suntem făcuți una cu El. Căci eu vorbesc de faptul că noi am fost aduși la viață împreună cu Hristos, înviați împreună cu El și așezați împreună în locurile cerești în Hristos Isus, așa cum vedem aceasta în Efeseni 2. Aceasta aduce cu sine atât gândul unității cât și gândul unei creații noi. Este o chestiune cu totul nouă, o istorie nouă. Dar ea este rodul morții Lui. Și aceasta este ceea ce noi am devenit

prin har, noi, cei care credem în Numele Lui, noi, rodul morții Lui! Noi am rezultat din acel bob de grâu – spun aceasta cu reverență – acel grăunte, care era în hambarul lui Dumnezeu și singurul care putea să aducă această nouă recoltă minunată spre slava lui Dumnezeu.

Istoria primului om încheiată judiciar

Deci, în deplină concordanță cu aceasta sunt cuvintele, care în Evrei 2.11 sunt aplicate profetic la El. Duhul lui Dumnezeu spune: „Atât Cel care sfințește cât și cei care sunt sfințiți sunt dintr-Unul.” Cum așa? Da, acolo este *o societate* înaintea lui Dumnezeu. Dacă vrei să exprimi cu alte cuvinte: acolo este *o mulțime* înaintea lui Dumnezeu. Și tocmai acesta este punctul. Prin aceea că Hristos S-a coborât și a luat parte la vechea rânduială a existenței noastre? Niciodată! Aceasta ar înjosi pe Hristos, și tocmai aceasta este rătăcirea acelei învățături care afirmă că o unitate a avut loc prin întrupare. Ea degradează pe Hristos, deoarece ea leagă pe Hristos cu omul păcătos. Ea leagă pe Hristos în toate desăvârșirile Lui cu oamenii în toate păcatele lor și în răutatea lor și îndepărtarea lor de Dumnezeu.

Nu, Hristos prin moartea Sa prețioasă a terminat pentru totdeauna din punct de vedere juridic istoria omului, a omului pe care Moise în școala sa a Legii nu a putut să-l supună. Căci această încercare nu a adus altceva decât numai a adus la lumină toată păcătoșenia omului. De aceea crucea a încheiat din punct de vedere juridic această istorie înaintea lui Dumnezeu. Nu mă interesează absolut deloc aici ce aduc oamenii împotriva în această privință; pentru credință, crucea a încheiat pentru totdeauna juridic înaintea lui Dumnezeu istoria primului om. Domnul Isus Hristos era Omul al doilea și ultimul Adam, și în legătură cu aceste două expresii sunt adevăruri adânci și binecuvântate, căci ele nu exprimă același lucru. Este vorba de două aspecte total diferite ale slavei Domnului. El era Omul al doilea, deoarece El a înlocuit pentru totdeauna pe primul om, și El era ultimul Adam, deoarece niciodată după El nu va mai fi o altă rânduială a omului. El este Omul al doilea, deoarece El a înlocuit pentru totdeauna istoria primului om, și El este ultimul Adam, deoarece în această nouă rânduială a învierii El este singura rânduială a omului înaintea lui Dumnezeu. Acum există numai *o singură* rânduială a omului înaintea lui Dumnezeu și aceasta este ultimul Adam.

Frații Mei

Să observăm acum, că Domnul Isus a adus pe ucenicii Săi pe acest loc nou al învierii înaintea lui Dumnezeu, și din această cauză El poate să-și revendice dreptul de proprietate asupra lor. De aceea se spune despre ei în Evrei 2.11: „Sunt (toți) dintr-Unul”. El i-a dus acolo, El i-a adus pe acest loc nou, așa că ei pot sta acolo. Avem parte de binecuvântare, când ne gândim la aceasta. Să păstrăm cu tărie în inimile noastre: nu prin coborârea Lui la noi, acolo unde eram noi, ci prin moartea Lui El ne duce la propriul Lui loc nou de înviere, binecuvântat, înaintea lui Dumnezeu.

Și ascultă ce a spus El profetic în Psalmul 22 și istoric în evanghelia după Ioan 20: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei”. Imediat după ce suferințele morți au trecut și crucea a devenit o mare realitate, de îndată ce toată chestiunea s-a terminat pentru El, de îndată ce El singur a mers pe cărarea morții, singur a îndurat judecata – după ce toate acestea au fost împlinite – ascultă cuvintele frumoase, care deseori au produs bucurie inimilor noastre: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei”. Da, niciodată înainte El nu a avut frați – mulțumiri fie aduse lui

Dumnezeu, El are acum! Gândește-te numai, ce moment era acesta pentru inima Domnului. În acest cel mai devreme moment, când El a fost auzit pe locul pe care ajunsese prin moarte, auzit dintre coarnele bivolului (o expresie care exprimă în forma cea mai profundă suferința morții) – El a fost auzit, și aceasta merge desigur până la înviere, când El spune: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei. Te voi lăuda în mijlocul Adunării.” Și apoi aceasta merge mai departe, până la rezultatul deplin: „În Adunarea cea mare Te voi lăuda”.

Deci, toate acestea sunt roade mari și prețioase ale triumfului și biruinței Domnului nostru Isus Hristos, ale Celui înviat. Dar menționez aceasta acum, ca să vă arăt ce s-a petrecut scurt timp după aceea, după ce singurătatea Domnului Isus Hristos a trecut. El nu mai este singuratic, nu mai este singur. El a fost așa, după cum am văzut – preamărit să fie Numele Lui pentru aceasta – atât în viață cât și în moarte. Dar acum El are o societate, care este legată cu El, o societate nouă; pe aceia, pe care El îi numește rod al morții Sale, aceia, pe care El îi strânge în jurul Lui și despre care El spune: „Ei toți sunt dintr-Unul”, și El îi numește „frați”.

La cine se arată Cel înviat mai întâi?

Vă veți aminti cum ce s-a spus profetic de David în Psalmul 22 a devenit realitate istorică în Ioan 20, când Domnul a vorbit Mariei Magdalena, ei, cea pentru care lumea fără El nu mai avea nimic de oferit. Ne bucură să știm, că acolo era cineva care nu putea fi fără El, a cărei inimă era deznădăjduită fără Isus. Pentru ea nu mai era nimic pe lume. Petru și Ioan, ca și ceilalți, aveau căminele lor, dar pentru Maria pământul acesta era un gol, o pustie fără Isus. Și aceasta este ceea ce El prețuiește, că El Însuși este totul pentru noi, că El este nu numai o necesitate pentru mântuirea veșnică a sufletului nostru sau ca să scăpăm de judecata care va veni, ci că El este cu adevărat totul pentru noi.

Este El totul pentru noi? Nu numai puțin? Nu numai Mântuitorul? Este El cu adevărat totul? Pentru Maria El era în orice caz totul și El vine și Se arată ei. El Se arată mai întâi persoanei pentru care El era totul. Gândește-te încă o dată la valoarea pe care El o acordă dăruirii. Nu este vorba să faci lucruri mari pentru El. Nu acesta este înțeleșul dăruirii! Sunt mulți oameni care fac lucruri mari pentru Domnul și care nicidecum nu s-au dăruit. Da, probabil ei pot fi realmente cei mai serioși, și eu nu doresc să subapreciez aceasta. Sunt așa de puțini care sunt cu adevărat și realmente pentru Domnul, că mă tem să subapreciez ceva care se face. Însă noi trebuie să numim lucrurile pe numele lor adevărat. Și dăruirea – aceasta este o inimă care prețuiește pe Hristos mai mult decât orice altceva din lumea aceasta, o inimă care Îl are pe El Însuși ca subiect. Și El Se bucură să se reveleze unei astfel de inimi.

Medierea vieții de înviere la ucenici

Și acum, privește! Mărturia ei adună pe ucenici. O femeie sărmană, slabă – este adevărat -, ea nu era un predicator și totuși uită-te la slujba ei. Slujba ei a fost cea care i-a adunat pe ucenici. Și când ei erau strânși laolaltă prin cuvântul pe care ea l-a spus despre învierea Lui, cum El i S-a arătat ei pentru prima dată, deodată El Însuși stă în mijlocul lor ca să împlinească istoric făgăduința făcută profetic în Psalmul 22, ca să vestească toate lucrurile minunate, să vestească pacea. El le spune: „Pace vouă!”, pace ca rod al morții Sale. Pace, așa cum ea este vestită în învierea Lui, aceasta este primul lucru.

Și apoi El le spune: „Primiți”, nu(!) „pe Duhul Sfânt” (cu articol), ci: „Primiți Duh Sfânt” (fără articol). Aceasta înseamnă, El le face parte de propria Lui viață de înviere. Eu cred că motivul pentru care Domnul Isus folosește expresia „Primiți Duh Sfânt” este acela, că Duhul lui Dumnezeu este puterea a tot ce Hristos ne dă, și de aceea respirația vieții de înviere este legată aici cu Numele care va fi puterea acestei vieți, Duhul Sfânt. Dar ceea ce El le-a dat cu adevărat acolo ca Cel înviat, ca ultimul Adam și ca Duhul dăător de viață din 1 Corinteni 15, era propria Lui viață în puterea învierii.

Și acum ucenicii erau pentru prima dată în posesia vieții veșnice. Ei nu aveau încă pe Duhul Sfânt, dar aveau acum viața veșnică. Ei o posedau prin puterea lucrării Lui de răscumpărare și prin vestirea acestei vieți noi minunate. Ea le-a fost insuflată prin gura Aceluia care era înviat dintre morți. Ei aveau deja viața nouă, dar acum ea era viața pe care Ioan o denumește „viață din belșug”.

Savurarea practică a vieții veșnice

Recunosc, că noi vom constata diferențe mari dacă ne gândim la realizarea practică a acestei realității în zilele noastre. Dar noi trebuie să privim învățătura din Scriptură și nu experiențele credincioșilor. Este o mare greșeală să asculti experiențele oamenilor, în loc să privești în Scriptură. Scriptura trebuie să ne vorbească despre adevărul lui Dumnezeu și nu experiențele și nici temerile conștiinței acelor care probabil au fost greșit învățați. Dacă vrei să știi ce vrea să spună Dumnezeu, atunci trebuie să afli din această Carte și nu de la inimile oamenilor! Oricât de valoroasă ar fi experiența în realizarea practică a lucrurilor lui Dumnezeu, sunt totuși totdeauna lucruri pe care noi încă nu le-am practicat, și unde se găsesc aceste lucruri? În Cuvântul Său propriu.

O societate nouă cu Hristos

Așa împlinește Domnul prima parte a cuvântului Său. El stă – simbolic – în mijlocul Adunării; El vestește pace în mijlocul ei. Ca ultimul Adam face parte de viața de înviere, și El îi trimite în lume cu această putere, așa cum Tatăl Său L-a trimis: „»Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.« Și spunând acestea, a suflat peste ei și le-a zis: »Primiți Duh Sfânt«” (Ioan 20.21,22). Totul este legat cu învierea. Noi suntem rod al morții Lui. Noi suntem o societate nouă, pe care El a adus-o în poziția Sa nouă înaintea Dumnezeului Său. Acolo noi ne aflăm ca și copii, așa că El ne recunoaște ca frați ai Lui. El spune despre noi: „Ei sunt frații Mei”, așa cum a spus Mariei: „Du-te la frații Mei” – Eu am acum alții, care sunt legați cu Mine – „și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.”

Rezultate individuale și comune ale învierii

Dar mai sunt și alte roade ale învierii Domnului Isus Hristos, care sunt mai mult de natură comună. Până acum am vorbit mai mult despre aspectul individual. Sunt rezultate care se referă la noi ca persoane individuale, deoarece noi ca și copii ai lui Dumnezeu suntem capabili să spunem lui Dumnezeu: „Ava, Tată”, ca să folosim cuvinte lui Hristos. Desigur aceasta este o relație individuală. Dacă privim din această latură, ca de exemplu în epistola

către Coloseni, acolo este vorba de persoane individuale. Viața de înviere în epistola către Coloseni este îndreptată spre persoane individuale. Nu este vorba de relații corporative. Eu nu cred că aceasta este același lucru ca atunci când noi împreună am fost aduși la viață cu Hristos în epistola către Efeseni. Acolo avem un cu totul alt aspect, și anume acela, care este corporativ, acolo sunt roade corporative. Ca să arăt ce sunt aceste roadele corporative, doresc să îndrept atenția la finalul capitolului 1 din epistola către Efeseni.

Hristos Însuși a înviat în puterea divină

Găsim în Scriptură, că despre Hristos se vorbește ca despre Acela care în propria putere *a înviat* dintre morți, dar despre El se vorbește și ca despre Unul care *a fost înviat* dintre morți. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, ambele sunt adevărate. El a fost înviat, și El a înviat. El era Fiul lui Dumnezeu înainte de toate timpurile și de toate lumile, și cu toate că El a coborât ca Om, El nu a încetat să fie Dumnezeu, atunci când a devenit Om. Îl vedem ca Persoană divină spunând iudeilor: „Dărâmați Templul acesta și în trei zile Îl voi ridica.” Aceasta vorbește aici despre desfășurarea propriei Sale puteri ca Dumnezeu cel puternic, ca Fiul lui Dumnezeu, ca Persoană divină, care putea să învieze. El era Acela care dă viață morților, dar și El Însuși a înviat dintre morți, așa cum se spune în Scriptură: „Domnul a înviat dintre morți”, „Domnul a înviat cu adevărat”. Aceasta era mărturia cu care s-au salutat ucenicii în dimineața învierii.

Hristos a fost înviat dintre morți și ca Om

La sfârșitul capitolului 1 din epistola către Efeseni găsim pe Domnul Isus ca Om. El este văzut acolo ca Omul glorificat, care a înfăptuit totul spre gloria lui Dumnezeu. El era singurul care putea încerca să facă aceasta și care putea să ia asupra Lui misiunea să justifice pe deplin întreg caracterul sfânt și drept al lui Dumnezeu și să asigure gloria Sa. Și – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – Dumnezeu a găsit în El un Om pe care El putea să unească toată gloria Sa, și El a unit toată gloria Sa pe El!

Așa este deci El în Efeseni 1, Omul glorificat, și puterea lui Dumnezeu coboară la mormântul în care era Domnul Isus, Îl înviază și Își revendică dreptul asupra Lui. Apostolul se roagă ca ochii inimilor credincioșilor din Efes să fie deschiși, pentru ca ei să cunoască nemărginita mărime a puterii Sale, „pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat dintre cei morți și L-a așezat la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice autoritate și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor.” Dacă tu și eu ne gândim la puteri și domnii și stăpâniri și autorități, atunci noi nu ne putem gândi în afara acestora. Acestea sunt expresii care ne pun granițe. Însă ele sunt tocmai platforma deasupra căreia El Se ridică. Duhul nostru slab eșuează aici, să înțeleagă aceasta. Dar privește mărimea binecuvântării: „... mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice autoritate.” Și ce mângâiere este aceasta pentru inimile noastre, care au gustat ceva din dragostea Sa, să privească această Persoană, care S-a coborât mai prejos de tot ce se vede, că Ea este acum înălțată mai presus de toate.

Dacă citesc Efeseni 1, ah, ce lucrare este aceasta pentru inimă și pentru sentimente! Cât de mult ne bucurăm, când ne gândim la Acela care a fost călcat în picioare de oameni, care S-a coborât mai prejos de toate, da, Cel pentru care nu era nici o apărare, în al cărui piept a

pătruns sabia judecății, Cel care a băut acel pahar îngrozitor, care Însuși S-a dat la moarte și care S-a dat la tot ce era în legătură cu judecata dreaptă asupra păcatului, că Dumnezeu S-a coborât la El, când totul a fost terminat, și că El Însuși L-a înviat pe Isus și L-a așezat „mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice autoritate și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare.” Nu este aceasta o bucurie pentru fiecare care a cunoscut și a gustat dragostea Sa? Toate sunt sub picioarele Aceluia care odinioară a fost călcat în picioare, ale Omului care S-a coborât în moarte. Și Lui I-a fost dat în înviere și în mod deosebit prin înălțarea la cer și glorificarea Sa să fie și Cap peste toate – și aceasta ca Om!

Acest aspect doresc să-l accentuez în mod deosebit înaintea voastră. Eu văd desigur valoarea și gloria Persoanei Sale ca Fiu al lui Dumnezeu și mă bucur să mă gândesc la El în gloriile Lui ca Fiu al lui Dumnezeu. Dar noi nu vrem să trecem cu vederea nici o parte din gloria Lui. Să ne amintim: aici în Efeseni 1 nu este vorba de problema demnității Persoanei Lui. Aici este vorba de faptul că El are drept la această glorie ca Om. Și El a pretins lui Dumnezeu să-L înalțe și să-L glorifice și ca Om pe locul cel mai înalt din cer (Ioan 13). Nu este aceasta ceea ce își doresc inimile noastre? Creștinismul, accesul nostru la creștinism și legătura noastră cu el depinde de aceste teren nou al învierii și de locul înalt, pe care Hristos l-a primit acum, la care El are acum dreptul și pentru care era și bucuria lui Dumnezeu să-L așeze într-o dreptate de nedepășit. Și dacă tu nu înțelegi acest loc nou, pe care l-a primit Hristos ca Om glorificat pe baza a ceea ce El a înfăptuit, atunci tu niciodată nu vei înțelege ce este creștinismul cu adevărat. Creștinismul este legat cu aceasta, el este un teren cu totul nou, și noi găsim pe Hristos acolo ca Om, ca și Cap peste toate pentru Adunare, care este trupul Lui.

Puterea învierii, care a lucrat pentru Hristos, lucrează și pentru noi

Vin acum la cele referitoare la lucrurile comune, cu toate că nu doresc să intru în detalii referitoare la învățătura cu privire la aceste lucruri. Dar desigur în mod normal nu poți avea un trup, dacă nu există capul trupului. Și aici găsec puterea lui Dumnezeu, care lucrează în moarte, pentru ca din moarte să scoată pe singurul Om care L-a glorificat vreodată și putea să-L glorifice, și să-L înalțe și glorifice la dreapta Sa, ca și Cap peste toate ale Adunării, care este trupul Lui. Și acum, fii atent, ce urmează acum! În capitoul 2 găsești aceeași putere lucrând în măduarele trupului lui Hristos, și noi suntem împreună aduși la viață cu Hristos, înviați împreună și ședem împreună în locurile cerești în Hristos Isus. Aici ai consecințele. Desigur eu nu spun: consecințele numai ale învierii; însă consecințele care puteau veni abia după ce învierea era o realitate. Căci înainte ca aceasta să poată deveni eficientă, trebuia să aibă loc învierea dintre morți. Observă că Biserica (și în privința aceasta vorbim despre această relație corporativă mare) nu se bazează pe înviere, ci pe înălțarea la cer. Desigur, pentru a avea înălțarea la cer trebuie să aibă loc învierea. Dar de ce este ea întemeiată pe înălțarea la cer? Deoarece ea aștepta prezența Lui într-o scenă a înălțării și gloriei, pentru ca Mângâietorul, Duhul Sfânt, să poată fi trimis jos pe pământ de un Om glorificat. Și Duhul Sfânt este Cel care a alcătuit Biserica și a botezat pe credincioși să alcătuiască *un singur* trup. De aceea Hristos trebuia să fie în cer, înainte ca Duhul Sfânt să poată veni pe pământ. „Duhul nu era încă”, așa se exprimă Scriptura, „pentru că Isus nu fusese încă glorificat”.

Deci acesta este una din primele mari roade comune, pe care noi le-am primit în legătură cu învierea Domnului Isus. Aceasta are într-adevăr a face și cu înălțarea la cer, care este numai

un pas mai departe, însă învierea este o necesitate absolută pentru aceasta. Căci dacă El a murit, pentru ca în cruce să pună baza pentru gloria lui Dumnezeu, atunci El trebuia și să învieze, pentru ca să fie înălțat la cer. De aceea în Efeseni 1 Îl găsim „înviat” și „înălțat mai presus de orice stăpânire și orice autoritate”. Și în capitolul 2 găsim aceeași putere, care lucrează învierea mădurelor trupului, legate cu Capul, aduse la viață împreună cu Hristos, înviate împreună cu El, așezate împreună în locurile cerești – nu ca unii care sunt așezați direct împreună *cu El*; căci noi nu suntem încă efectiv cu El acolo, ci *în El*.

Cei adormiți sunt prin înviere în mod deosebit legați cu Hristos

Hristos, Cel dintâi dintre cei adormiți

Acum doresc să amintesc o altă consecință a învierii lui Hristos – și una foarte mângâietoare. Și aceasta este siguranța învierii tuturor acelor care sunt ai lui Hristos. În Scriptură există o legătură minunată între un Hristos înviat și aceia care au adormit. Pentru mine nu există nimic mai prețios, când mă gândesc la sfinții care au adormit în Hristos, decât să văd cum se vorbește despre ei în Scriptură. Să luăm de exemplu un loc ca acela din 1 Corinteni 15: „Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți, pârga celor adormiți”. Un Hristos înviat și aceia care au adormit – nu este aceasta o legătură binecuvântată? Când stăm la mormintele acelor pe care i-am iubit în lumea aceasta, și când noi tot ce este muritor în ei predăm nu mormântului nesimțitor, ci pazei lui Dumnezeu, pazei lui Hristos, Aceluia care are cheile morți și ale locuinței morților și cheile mormintelor poporului Său și El le va deschide, când va veni – când noi predăm în paza Lui trupul unui prieten preaiubit, ce mare mângâiere este să știi că există această legătură între cel adormit și Hristos Cel înviat. „Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți, pârga celor adormiți.”

Chiar și faptul învierii însuși dovedește această legătură

Și chiar și atunci când apostolul vorbește despre realitatea învierii, el spune: dacă nu ar fi o înviere a morților (voi știți desigur, că unii din corinteni tăgăduiau învierea), atunci Hristos nu a înviat, și dacă Hristos nu a înviat, credința voastră este zadarnică. La ce folosește credința într-un Hristos care a murit și nu a înviat? Voi sunteți încă în păcatele voastre. Și nu este nici o dovadă că lucrarea a fost înfăptuită și că Dumnezeu a fost glorificat. Și aceia, care au murit în Hristos, sunt pierduți. – Priviți cât de mult iubește el să păstreze legătura între Hristos ca Cel înviat și sfinții adormiți.

Mângâierea cuprinsă în această legătură

Pentru mine aceasta, cu cât mă gândesc mai mult la ea cu atât este mai prețioasă, și vreau să vă spun ce este așa de mângâietor în aceasta. Deseori, când plecăm de la mormânt, de la această scenă a morții, atunci inima sărmană primește un sentiment că a lăsat ceva în urma ei. Dar voi vedeți, este de fapt cu totul altfel. În realitate înseamnă că mai dinainte vezi acel moment minunat, glorios, momentul, pe care noi toți îl așteptăm – când El va arăta puterea Sa ca Cel care din morți face vii, și când toți ai Săi, care au adormit în El, vor fi făcuți vii și vor fi scoși din fiecare mormânt și din fiecare cimitir în viața de înviere și în glorie. Aceasta este o

legătură cu o mângâiere neobișnuită: un Hristos înviat și aceia care au adormit, și nu numai aceasta. Ei sunt chiar aceia, care primii vor învia. Ai putea să gândești, că ei au pierdut ceva, prin faptul că au plecat de pe scenă și nu mai sunt aici, pentru ca în trupurile lor să fie martori ai gloriei Sale, cu care El va reveni. Dar dacă este așa, totuși în orice caz pentru aceasta ei vor fi primii în ziua puterii Sale: „Întâi vor învia cei morți în Hristos”. Cât de mult se potrivește aceasta Lui, să-Și extindă puterea spre cei mai slabi, așa că acolo unde moartea – rodul păcatului omului – a pătruns și și-a revendicat drepturile, Hristos va arăta în primul rând biruința învierii Sale în ziua puterii Sale. După aceea noi, cei vii, vom fi răpiți împreună; împreună – gândește-te: nu va mai fi nici o despărțire, nici un salut de adio, răpiți împreună în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; nu ca să ne întâlnim unii cu alții, ci ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh. „Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.”

O dovadă istorică pentru această legătură

Deci învierea Sa ne garantează faptul acesta. Și doresc să vă dau cu plăcere un exemplu mic despre aceasta. S-a arătat deja aceasta din primul moment când Dumnezeu nostru a revelat această mare și minunată realitate. În evanghelia după Matei vedem primul lucru după moartea Domnului Isus Hristos; perdeaua Templului s-a rupt în două de sus până jos și pământul s-a cutremurat și stâncile s-au despicat. Toate sferile au simțit atingerea Biruitorului. El a făcut așa fel, că atingerea Sa a fost simțită în cer și pe pământ; și mormintele s-au deschis, ca și cum morții i s-ar fi spus: până acum ai avut dreptul să ții cu tărie, dar acum nu-l mai ai. – Mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat. Ei au ieșit din morminte după învierea Lui, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora. Gândește-te cum în primele momente ale biruinței lui Isus Dumnezeu nostru a dat expresie efectului acestei biruințe, că mormintele nu mai trebuiau să țină cu tărie ceea ce posedau, și că în felul acesta învierea era asigurată. Erau semne vizibile ale puterii morții Sale și ale învierii Sale. Aceasta este o realitate foarte binecuvântată, că deja în primele momente ale biruinței lui Isus nouă ni se prezintă simbolic învierea aceluia care sunt ai lui Hristos.

Învierea este și dovada pentru judecata care va veni

Dar mai este și o altă consecință și roadă a învierii lui Hristos, care este foarte serioasă. Și mi-aș putea imagina, că cineva probabil gândește, că aici nu sunt ascultătorii potriviți pentru a le prezenta aceasta. Dar noi nu avem nici un drept să alegem și să culegem în lucrurile lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu în cartea Sa leagă anumite realități cu anumite consecințe, fie că ele sunt mângâietoare sau foarte grave pentru suflet, atunci noi nu avem nici un drept să primim pe unele și să renunțăm la altele. S-ar putea ca aici să fie cineva pentru care Dumnezeu are un cuvânt special în această consecință, și de aceea din pricina vocii lui Dumnezeu nu doresc să rețin aceasta. În cartea Faptele Apostolilor 17.30 apostolul vorbește atenienilor culți despre timpurile de odinioară și cum S-a purtat Dumnezeu cu ei: „Dumnezeu deci, trecând cu vederea timpurile de neștiință” – și în privința aceasta nu sunt prea multe complimente cu privire la erudiția lor, filozofia lor, înțelepciunea lor și educația lor, indiferent dacă ei erau sălbatici sau oameni culți – aici toți sunt aruncați în aceeași oală – „Dumnezeu a trecut cu vederea timpurile de neștiință”, El nu le-a socotit, dar „poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască”. Ia seama la aceste cuvinte: „să se pocăiască,

pentru că a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit, prin Omul pe care L-a rânduit și despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat dintre cei morți.”

Acesta este un loc cu o însemnătate adâncă și serioasă pentru fiecare dintre noi. Am văzut partea privilegiilor, partea care se cuvine copiilor lui Dumnezeu, dar este și cealaltă parte cu privire la învierea Domnului Isus, partea îngrozitoare a învierii, pentru lume. Sunt probabil unii aici care nu sunt copii ai lui Dumnezeu, care sunt încă în păcatele lor, departe de Dumnezeu, vinovați și pierduți. Și acum fii atent: învierea este asigurarea judecății, ea este premergătorul judecății, siguranța că judecata vine. Ar putea ceva să împovăreze conștiința sau inima cu o seriozitate mai mare decât aceasta, că Dumnezeu a rânduit o zi de judecată și că Judecătorul este deja stabilit? Dacă în seara aceasta este aici un păcătos, gândește la acest fapt: Dumnezeu a stabilit ziua judecății și Judecătorul este deja stabilit. Întrebi, de unde știu eu aceasta? El a înviat pe Isus dintre morți, și aceasta este dovada. Această înviere a Domnului Isus dintre morți este înconjurată de dovezi. Nu numai din partea propriilor Lui oameni, ci de diavolul și de vrăjmașii lui Dumnezeu. Ei au fost făcuți purtători de dovezi. Satan și iudeii au fost făcuți purtători de dovezi pentru adevărul învierii. Dumnezeu a înconjurat învierea Fiului Său cu dovezi de netăgăduit, și în legătură cu aceasta El ne spune, că El a stabilit o zi în care El va judeca lumea. Să nu gândești că este o întrebare referitoare la marele Tron alb. Aici nu este nicidecum vorba de problema celor morți. Aici este vorba de lumea locuită, scena localității de domiciliu a omului. El va judeca lumea aceasta în dreptate. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El acționează astăzi în har, dar – pentru ultima dată în har. El o va judeca după dreptate.

În timpul actual de har nu este nici un nor al judecății, și în timpul de judecată care va veni nu va fi nici măcar o singură rază de har. El va judeca printr-un Om, pe care lumea L-a scuipat, pe care L-au jucat cu picioarele, prin acest Om, pe care El L-a rânduit pentru aceasta, și El a dat dovada de netăgăduit despre aceasta, prin aceea că L-a înviat dintre morți.

Un apel serios

O, prieteni preaiubiți, dacă mă gândesc la roadele binecuvântate ale învierii Sale, la legătura în care noi am fost aduși prin învierea Sa, la lucrurile minunate, care ne aparțin ca și copiii ai lui Dumnezeu, așa că noi putem numi pe Dumnezeu Tatăl nostru, așa cum ne-a fost vestit de Domnul înviat prin Maria Magdalena: „Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru.” Dacă îmi amintesc, că prin înviere ni se predică iertarea păcatelor, prin acest Om, prin acest Isus înviat „vi se vestește iertarea păcatelor”; dacă mă gândesc că de la acest Om înviat și glorificat a coborât Duhul Sfânt; dacă mă gândesc că toți cei care sunt ai lui Hristos vor învia în puterea învierii lui Hristos; dacă meditez în liniște la aceasta – atunci mă pierd în admirare.

Dar, vai, nu pot să trec cu vederea aceasta: ziua hotărâtă și Judecătorul stabilit. Și rog pe aceia, care în seara aceasta sunt aici și nu sunt ai lui Hristos, să se gândească serios la cuvântul acesta: El „a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit, prin Omul pe care L-a rânduit și despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit” – atunci nu va fi nici un om în lumea aceasta care se va putea dezvinovăți, asigurarea este înaintea ochilor lui -: „prin faptul că L-a înviat dintre cei morți”. Voi ați putea fi ca atenienii, și voi ați putea să batjocoriți, așa cum făceau ei, atunci când au auzit despre învierea morților. Tot așa ca și

păgânul sărman Festus, care a spus mai târziu: „Au niște neînțelegeri cu privire la religia lor” – nu ceea ce eu gândeam de fapt, ci neînțelegeri „cu privire la religia lor și la un oarecare Isus, care a murit și despre care Pavel afirmă că este viu”. Aceasta a fost tot ce îl interesa pe el. Și probabil aceasta este tot ce te interesează și pe tine, păcătosule. Dar rămâne totuși adevărat. Sabia judecății necruțătoare după dreptate atârnă deasupra lumii acesteia, și ziua practicării răzbunării a fost deja stabilită și Judecătorul a fost rânduit deja. Facă Dumnezeu prin harul Său ca aceia care nu sunt mântuiți să se gândească la aceasta. Pune-ți pe inimă, te rog, gândește-te ce îți mărturisește învierea. Și, preaiubiți frați și preaiubite surori, fie ca inimile noastre să se bucure în ceea ce ne aduce învierea, să se bucure de gloria și binecuvântarea pe care ea le-a adus spre gloriificarea lui Dumnezeu și pentru noi, prin Isus Hristos Domnul nostru.

(„The Fruits of Christ's Resurrection“ – prelegere ținută în Londra în anul 1886)

3. Caracterul și puterea învierii lui Hristos

Versete călăuzitoare: Faptele apostolilor 3.13-16; 4.1-2; Filipeni 3.7-11

Faptele apostolilor 3.13-16: *Dumnezeul lui Avraam și al lui Isaac și al lui Iacov, Dumnezeul părinților noștri L-a glorificat pe Slujitorul Său, Isus, pe care voi L-ați predat și L-ați tăgăduit în fața lui Pilat, când acesta hotărâse să-I dea drumul. Dar voi L-ați tăgăduit pe Cel Sfânt și Drept și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș; și L-ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat dintre morți, pentru care noi suntem martori. Și, prin credința în Numele Lui, Numele Lui l-a întărit pe acesta, pe care-l vedeți și-l știți; și credința care este prin El i-a dat sănătatea aceasta deplină înaintea voastră, a tuturor.*

Faptele apostolilor 4.1-2: *Și, pe când vorbeau ei poporului, au venit la ei pe neașteptate preoții și căpitanul templului și saducheii, supărați că aceștia învață poporul și vestesc în Isus învierea dintre morți.*

Filipeni 3.7-11: *dar cele care îmi erau câștig le-am socotit pierdere, datorită lui Hristos. Dar în adevăr, și socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoștinței lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câștig pe Hristos; și să fiu găsit în El nu având ca dreptate a mea pe cea din lege, ci pe aceea care este prin credința în Hristos, dreptatea de la Dumnezeu, prin credință, ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și comuniunea suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui, dacă voi ajunge cumva la învierea dintre morți.*

Introducere

Articolul acesta se preocupă cu „Caracterul și puterea învierii Domnului Isus Hristos”. Ambele le găsim prezentate în epistola către Filipeni. Învierea dintre morți era o înviere cu un caracter deosebit. Am văzut realitatea învierii și ultima dată am văzut roadele învierii, și este cu adevărat foarte important să privim diferitele aspecte, care sunt în legătură cu învierea. Sunt realmente multe aspecte frumoase și diferite, care sunt legate cu învierea. Dar să privim caracterul și puterea învierii. Este vorba de un caracter foarte deosebit, care – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – se leagă și cu învierea noastră, deoarece realizarea și caracterul învierii Domnului Isus include realitatea și caracterul învierii noastre. Dacă avem pe una, automat avem și pe cealaltă. Învierea Sa sub aceste două aspecte determină învierea noastră. Acestea nu se pot despărți. Locul lui Hristos hotărăște locul nostru. Tot ce se referă la El, se referă și la noi. Este bine dacă ținem cu tărie aceasta în simțămintele inimii noastre. Locul Lui decide locul nostru, învierea Lui decide învierea noastră. Și aceasta merge așa de departe, că felul în care a avut loc învierea Lui determină felul învierii noastre. În afară de aceasta noi suntem rodul învierii Lui.

Omul într-o poziție nouă înaintea lui Dumnezeu

La început vreau să mă refer la un punct important în legătură cu caracterul învierii lui Hristos dintre morți: Dumnezeu voia în Hristos cel înviat să aducă pe om într-un loc nou și într-o poziție nouă, care corespundea în totul planurilor lui Dumnezeu. Acest punct este foarte

important. Și anume de aceea, deoarece toate încercările ucenicilor Domnului și toate împotrivrile de care ei au avut și au parte din partea dușmanilor lor își au rădăcina tocmai în aceasta. Voi justifica aceasta în continuare. Dumnezeu a legat de înviere instaurarea unei ordini a lucrurilor complet nouă. Crucea era din punct de vedere moral terminarea a tot ce era vechi și prin aceasta era pe cale de dispariție (Evrei 8.13). Deci aceasta a dat naștere nu numai la împotrivire din partea dușmanilor, ci a dezamăgit și speranța bucuriei lor.

Știți cât de mult erau legate inimile ucenicilor de lucrurile de pe pământ. Și presupun că fiecare, care este sincer cu sine însuși, știe foarte bine cât de mult au inimile noastre a face cu lucrurile de pe pământ și cât de greu este să întrerupem legăturile care vor să ne țină legați numai cu lucrurile vizibile. Pământul este îngrozitor de atractiv pentru noi. În privința aceasta nu vorbesc nicidecum de lucrurile rele și lumești, ci despre ceea ce este bun și corect. Atracția lucrurilor de pe pământ, care ne leagă și ne atrage spre cele pământești, este enorm de puternică și desigur și la ucenicii care erau educați iudaic cu speranța într-o Împărăție pământească; ei priveau spre lucrurile pământului acesta. Pe lângă aceasta ei erau mai mult îndreptățiți decât noi, care nu avem aceste făgăduințe pământești și nu eram și nu suntem un popor cu făgăduințe pământești.

Ucenicii trebuiau scoși din toate acestea și trebuiau să privească moartea lui Hristos și ca moarte a speranțelor lor pământești, și aceasta era foarte amar pentru ei. Pentru ucenici moartea lui Hristos era moartea a tot ce era legat de făgăduințele lui Dumnezeu referitoare la Împărăția Sa pe acest pământ. Moștenitorul viei a fost omorât (Marcu 12.7,8). Acela în care toate aceste lucruri ar fi putut încă fi realizate, nu mai era. Tu vei spune probabil: da, dar ei ar fi putut să știe mai bine. Desigur ei ar fi trebuit să știe mai bine, și la fel și noi, dar ce are aceasta a face cu realitatea? Era efectiv așa, că ei erau legați foarte strâns cu lucrurile de pe pământ. Și astfel era greu pentru ei să accepte faptul că Dumnezeu voia să înceapă ceva cu totul nou, care trebuia să fie ceresc în caracterul lui, în timp ce instaurarea Împărăției era pământească în caracterul ei. Și la noi este deseori așa, că am înțeles teoretic un lucru, dar abia când este transpus în practică – probabil ici și acolo în mod tăios, așa că probabil chiar doare – observăm cât de puțin suntem de fapt pregătiți pentru efectul practic al unui adevăr.

Încă o dată primul punct: caracterul învierii Sale ne prezintă importanța unei noi ordini a lucrurilor înaintea lui Dumnezeu. Această ordine nouă trebuia să aibă loc în Hristos ca Omul înviat, într-un loc nou, potrivit planurilor lui Dumnezeu.

Doresc acum să justific cele spuse cu Scriptura. Să citim Marcu 9.9,10:

Marcu 9.9,10: *Și, pe când coborau de pe munte, le-a poruncit să nu spună nimănui ce au văzut, decât atunci când Fiul Omului va fi înviat dintre morți. Și au păstrat cuvântul acela, întrebându-se între ei ce este învierea dintre morți.*

Aici nu era vorba de simpla realitate a învierii, căci *învierea* era crezută chiar și de farisei. Numai saducheii o tăgăduiau (Faptele apostolilor 23.8). Dar *învierea dintre morți* (în timp ce morții rămâneau în morminte) era o altă chestiune, și aceasta este ce arată Domnul aici. Țineți aceasta pentru voi, spune Domnul aici, până când Fiul Omului va învia dintre morți, până când Dumnezeu va fi dat dovada mare, vizibilă a bunei Sale plăceri de Slujitorul Său desăvârșit, prin aceea că El L-a înviat dintre morți. O astfel de învierea nu cunoșteau ucenicii încă.

Efectul învierii asupra ucenicilor lui Hristos

Să luăm un alt loc din Scriptură: Matei 17.22,23:

Matei 17.22,23: *Și, pe când locuiau ei în Galileea, Isus le-a spus: „Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor; și ei Îl vor omorî și a treia zi va învia“. Și ei s-au întristat foarte mult.*

De ce? El le-a distrus toate speranțele lor pământești, era sfârșitul tuturor făgăduințelor lor pământești. Deci aici locul din Scriptură, care dovedește ceea ce am spus deja, arată că moartea lui Hristos era pentru iudei moartea Moștenitorului lor, moartea Aceluia cu care erau legate toate făgăduințele pământești, pe care Dumnezeu le-a dat poporului Său aici pe pământ. Și de aceea pentru ucenici era acum numai întristare și durere.

Ilustrare în istoria lui Avraam

O ilustrare în privința aceasta ne dă istoria lui Avraam. Mai întâi Dumnezeu i-a dat făgăduința că va moșteni țara, apoi Dumnezeu i-a dat lui Avraam moștenitorul, după ce mult timp el nu a avut un copil al lui. Dar când a primit moștenitorul și moștenitorul era suficient de matur, că toate făgăduințele au devenit din nou vii în inima lui, Dumnezeu i-a zis: acum ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe Isaac, pe care-l iubești și jertfește-l. Aceasta este ca și cum ai tăia cu mâna proprie lanțul care te leagă cu toate făgăduințele divine. Du-te și abandonează toate speranțele care sunt legate cu Isaac. – Exact aceasta era, ceea ce era moartea lui Isus pentru ucenici. El era Moștenitorul adevărat al tuturor făgăduințelor pământești, pe care Dumnezeu le-a dat părinților. Prin aceasta El era veriga de legătură pentru ei la toate aceste făgăduințe. Și ucenicii L-au cunoscut în felul acesta. Moartea Lui a distrus toate speranțele lor, toate perspectivele lor și i-a lăsat de fapt fără surse de ajutor în lumea aceasta. Nu este de mirare că ei s-au întristat nespuse de mult.

Exemplu: ucenicii care mergeau spre Emaus

Mergem acum în Luca 24.17. Veți vedea aceasta mult mai pregnant. Cei doi ucenici mergeau spre Emaus și vorbeau despre lucrurile care avuseseră loc. Isus S-a apropiat de ei și a mers cu ei, cu toate că ei nu-L cunoșteau, și El le-a zis: „Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați între voi pe când mergeți și sunteți triști?” Inimile lor erau întristate. Ei au părăsit Ierusalimul, au plecat acasă, se terminase cu totul pe pământ. Gândesc că întâmplarea din Luca 24 este una din întâmplările cele mai emoționante din Scriptură. Dacă v-ați putea pune numai pentru un moment în situația ucenicilor! Spatele lor era îndreptat spre Ierusalim, și ei s-au convins că trupul Lui nu era în mormânt. Fețele lor erau îndreptate spre Emaus. Era ziua a treia, și se terminase cu totul. Nu este de mirare că inimile lor erau triste. „Ce cuvinte sunt acestea”, le zice Cel înviat, „pe care le schimbați între voi pe când mergeți și sunteți triști. Unul dintre ei, numit Cleopa, răspunzând I-a zis: »Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el în zilele acestea?«” Chiar dacă ai fi fost numai câteva ore în Ierusalim, cum este posibil să nu ști despre marea întristare care a venit peste noi ca urmare a tuturor celor petrecute acolo? – El răspunde (cu cât de mult tact se preocupă dragostea Sa cu inimile lor): „Ce?” Și ei I-au zis: „Cele despre Isus Nazarineanul, care era profet puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor, și cum preoții de seamă și mai-marii noștri L-au dat ca să fie condamnat la moarte și L-au răstignit. Dar noi sperăm că El este

Acela care va răscumpăra pe Israel; dar, cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea.”

Această zi, despre care se vorbește aici în Luca 24, era cea mai frumoasă zi care a venit vreodată peste lumea aceasta sărmană, și cu toate acestea inimile lor erau în total contrast cu aceasta. Ei erau triști, aveau inimile zdrobite, erau dezamăgiți. Totul se terminase, toate speranțele lor au fost ținute pe cruce împreună cu Isus și îngropate împreună cu El. Și de ce? Care era taina acestui fapt? Doresc cu plăcere să scot în evidență două lucruri, care constituie taina acestei stări. Și doresc să pun aceasta pe inima mea și pe inima voastră.

În versetul 8 se spune despre femeii (înaintea întâmplării cu ucenicii care mergeau spre Emaus): „Și ele și-au adus aminte de cuvintele Lui”. Probabil spui: da, dar ce este deosebit în această frază? Aceasta înseamnă că inimile lor erau vase găurite pentru aceste cuvinte. Cuvintele Lui au curs prin aceste găuri și au dispărut. Pur și simplu le-au uitat. Domnul a vorbit deseori despre aceasta. Mărturia referitoare la faptul că El va fi omorât prin mâna omului păcătos și că El va învia a treia zi era deosebit de clară. Dar ei au uitat totul. Și cât de des este tot așa cu tine și cu mine, am uitat cuvintele Lui!

Credința este o premisă absolută

Dar acum vine un alt lucru suplimentar. Aducerea aminte nu este credință, între ele sunt diferențe mari. Amintirea lor este trezită, și toate aceste cuvinte uitate ale lui Isus revin. Dar nu le folosește la nimic; cu toate că ei își amintesc de cuvintele Lui, ei merg mai departe cu spatele îndreptat spre Ierusalim și merg spre Emaus cu inimile zdrobite, dezamăgiți și chinuți, ca aceia care și-au pierdut speranța. Totul este la fel ca mai înainte! Amintirea nu este credință!

Ca dovadă pentru aceasta vă voi da un loc din Scriptură remarcabil, și anume din Psalmul 78.19: „Au vorbit împotriva lui Dumnezeu și au zis: »Oare va putea Dumnezeu să întindă o masă în pustie? Iată, El a lovit stânca și au țâșnit ape și s-au revărsat șuvoaie.«” Aceasta este amintirea! Dar să privim acum fraza următoare: „Dar va putea El oare să dea și pâine?” – aici este lipsa de credință! Amintirea era prezentă, amintirea a ceea ce a avut loc mai înainte, dar lipsea credința actuală cu privire la ce putea El să facă acum.

Prieteni dragi, ceea ce noi învățăm aici în această istorisire despre ucenici în legătură cu învierea Domnului este pentru noi astăzi o învățătură de mare importanță și mare binecuvântare. Căci noi avem nevoie nu numai de aducerea aminte de lucrurile de demult, ci avem nevoie să putem înainta în credința actuală într-un Hristos viu. Probabil vă amintiți cum v-a ajutat Domnul în anul trecut sau cu șase luni în urmă, dar dacă voi astăzi nu trăiți în credința actuală vie în Dumnezeu și în Hristos, aducerea aminte de trecut nu va însemna un ajutor pentru sufletele voastre. Este vorba de credința actuală vie în cuvântul lui Isus și nu numai aducerea aminte de cuvintele care au fost spuse cândva. Căci toată puterea și eficacitatea acestor cuvinte au dispărut de mult din sufletele voastre. Nu, importantă este credința vie în acele cuvinte. Deci, am observat în propria inimă, și probabil și voi în inima voastră, că sunt multe adevăruri, lucruri pe care le știm, că sunt adevărate, dar nu avem credință față de ele. La ce folosește atunci toate acestea?

O aplicare la timpul de acum

Vă voi da un exemplu. Este un adevăr, care este mai mare decât orice pentru sufletele noastre, el este exprimat în cuvintele Domnului Isus Hristos: „Căci acolo unde doi sau trei sunt

adunați pentru Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18.20). Fiecare dintre noi știe că aceasta este adevărat. Dar eu simt în inima mea, prieten drag, și am văzut și la alții: se știe că este adevărat aceasta, dar nu se crede în aceasta. Nu este suficient să spui: ah, da, așa este, aceasta este temelia, aceasta este poziția. Fiți siguri, trebuie să fie credință în privința aceasta, și prin aceasta nu vreau să spun, să consideri adevărat ceva. Să consideri ceva adevărat nu este credință. Ceea ce eu vreau să spun este, că noi trebuie să avem o astfel de credință în privința aceasta, că ne dedicăm cu totul chestiunii, ne adâncim în ea și-i acordăm atâta credință precum avem credință în Domnul Isus cu privire la mântuirea sufletelor noastre. Este exact același principiu. Dacă nu este așa, atunci este mai mult o considerare a anumitor adevăruri că sunt corecte, și aceasta nu are nici o influență reală și nici o putere asupra sufletelor noastre. Și atunci aceasta înseamnă exact așa cum a fost aici la ucenici aducerea aminte de cuvintele lui Isus. Ei nu-și mai aminteau de cuvintele Sale, le uitaseră. Ele au fost trezite în mintea lor prin femeile care au făcut relatarea despre înviere, dar nu era nici o credință față de cele spuse, și astfel totul a fost degeaba.

Fel de gândire pământesc

În Luca 24 este și un alt motiv pentru această stare, în care erau ei. Și acesta este, că ochii lor erau îndreptați spre pământ, și nu există nimic altceva care să îndepărteze așa de mult ca aceasta. Dumnezeu dorește în harul Său, ca noi să avem în inimile noastre ceea ce El ne-a dat, și să-l savurăm. Dumnezeu mai dorește ca noi să avem un folos din toate aceste lucruri, pe care El ni le-a dăruit. Dar dacă ochii noștri sunt legați prin lucrurile pământului acesta, nu vom avea nimic din ele. Vei spune probabil: dar pe ei îi interesa Împărăția. Ah, dar pentru noi poate foarte bine să fie altceva. Și care este diferența? Dacă este ceva de pe pământ, atunci nu contează nicidecum ce este acesta; rezultatul este același. La ei era Împărăția, dar era o Împărăție pe pământ. Locul, ia seama bine la aceasta, aceasta contează aici! Și aceasta i-a îndepărtat pe ucenici. Ochii lor erau îndreptați în direcție greșită.

Cât de mulți dintre noi au ochii îndreptați în direcție falsă. Vai, cât de des privim în direcția unde nu poate fi găsit ceea ce căutăm! Dacă am privi numai spre cer și am privi Biserica/Adunarea potrivit gândurilor lui Dumnezeu în adevăratul ei caracter ceresc, cât de mult s-ar schimba toate! Care este motivul pentru care mulți dintre noi sunt așa de apăsăți, dezorientați și așa de descurajați, în mod deosebit și cu privire la starea practică a Bisericii lui Dumnezeu din zilele noastre, când avem impresia uneori că totul merge prost? Dar dacă ne-am preocupa mai mult cu partea divină, așa cum arată Adunarea în gândurile lui Dumnezeu, atunci totul ar fi altfel. Dacă privim starea practică, atunci privim la oameni, și atunci găsim eșecuri. Cum ar putea să fie altfel, decât că tu vei fi dezorientat, dezamăgit, descurajat, dacă principial te preocupi de felul cum omul poate rezolva lucrurile? Cât de cu totul altfel va fi, dacă gândurile tale ar fi preocupate cu gândurile divine referitoare la această stare? Dacă ai fi preocupat înaintea lui Dumnezeu cu latura cerească, atunci ai primi puterea să suporti chiar și prăbușirea vieții de biserică. Să încercăm să privim totul din unghiul de vedere al lui Dumnezeu. Căci aceasta este totdeauna latura puterii. Și aceasta este și puterea care ar trebui să se arate aici de partea omenească, unde cu regret a pătruns eșecul.

Dar ucenicii priveau spre o Împărăție pe pământ. „Noi nădăjduiam că El este Acela care va răscumpăra pe Israel.” Aceasta era gândirea egocentrică a iudaismului, care umplea inimile lor. Ei aveau nevoie să fie introduși în dimensiunea gândurilor lui Dumnezeu, așa cum ele au

fost revelate în Hristosul înviat. Domnul să ne păzească să nu cădem într-o astfel de schemă de gândire. Mai sunt încă un număr mare de egocentrisme alături de cel al iudaismului.

Efectul învierii asupra dușmanilor lui Hristos

Să privim pe scurt ce efect a avut învierea asupra dușmanilor lui Hristos. Pentru aceasta vom privi unele locuri din cartea Faptele Apostolilor. Cu regret trebuie să observăm că autoritatea parohială și ura față de adevăr merg deseori împreună. Nu este acesta un tablou îngrozitor, dacă vă gândiți la aceasta? Autoritate bisericească legată cu ură împotriva adevărului. Dar aceasta este numai o latură, cealaltă latură este puterea lui Dumnezeu într-un Hristos înviat, care satisface nevoile oamenilor. Aceasta a produs toată ura și suspiciunea acelor care aveau autoritatea în timpul acela: „... foarte necăjiți că învățau poporul și vesteau în Isus” – acest Om înviat, care a fost înviat dintre morți, care a fost trezit din moarte prin puterea lui Dumnezeu – „învierea dintre cei morți” – nu simpla înviere, ci învierea în caracterul ei deosebit dintre cei morți (Faptele apostolilor 4.2).

Acum ucenicii erau în stare să facă aceasta prin puterea Duhului Sfânt. Este frumos să vedem cum ei sunt introduși pe deplin în adevăr. Cât de cu totul altfel este acum, decât era în Marcu 9, unde ei nu au înțeles ce voia El să spună când a vorbit despre învierea dintre cei morți. Acum ei nu numai înțeleg, ci și o predică, și ei o predică prin acest Om mareț, prin acest Isus, învierea dintr-un popor mort. Și tocmai prin aceasta s-au încărcat cu ură și împotrivire.

Distincția legată de învierea lui Hristos

De ce oamenii au urât și au disprețuit acest adevăr? Ce a dat naștere la vrăjmășia și brutalitatea lor? Simpla realitate a învierii nu ar fi produs niciodată așa ceva la farisei și la iudei. Nu, era vorba de altceva. Ei au Omorât pe Domnul vieții. Aceasta este ceea ce apostolul le face cunoscut în capitolul 3: Acest sfânt a trăit printre voi, Acest neprihănit – pe care voi L-ați omorât; dar Dumnezeu L-a înviat dintre morți. Acum este vorba de voi iudeii și de Dumnezeu. Omul, pe care voi L-ați omorât, Dumnezeu L-a onorat. Omul, pe care voi L-ați scuipat și L-ați pironit pe lemnul blestemat, pe acesta L-a înviat Dumnezeu dintr-un popor mort. – Despre aceasta era vorba. Și observă, Dumnezeu exprimă buna Sa plăcere pentru Hristos în învierea lui Hristos. Satisfacția deplină a lui Dumnezeu a fost exprimată în aceasta. În afară de aceasta era o putere care alegea, nu era vorba numai de faptul că El a fost înviat, ci de faptul că alții au fost lăsați în mormânt, și aceasta este problema. Aici a devenit vizibilă buna plăcere a lui Dumnezeu. Aici a fost exprimată mulțumirea Lui. Toate însușirile lui Dumnezeu Îl constrâneau, satisfacția deplină Îl determina – spun aceasta cu reverență – să scoată afară pe acest Om desăvârșit dintr-un popor mort. Aceasta este ceea ce ei nu puteau suporta. Ei L-au răstignit, L-au urât, s-au scăpat de El, L-au pironit pe cruce, și Dumnezeu L-a înălțat și glorificat și a exprimat satisfacția Lui pentru El. Tot poporul este testat aici. Și rezultatul este: ei sunt împotriva lui Dumnezeu – cu privire la Hristos. Felul de a lucra al poporului iudeu și al conducătorilor lor cu Domnul Isus Hristos a arătat pe deplin clar aceasta. Și veți găsi pretutindeni, că Hristos este piatra de încercare. Oriunde veți merge, ori între sfinți, ori în lume, Hristos este piatra de încercare! Adu pe Hristos înăuntru, un Hristos răstignit, un Hristos înviat, un Hristos glorificat, și vei avea piatra de încercare. Toate se arată în adevăratul lor caracter, dacă aduci pe Hristos înăuntru.

Rezumat

Permiteți-mi pentru un moment să rezum cele trei puncte, pe care le am înaintea mea:

1. Caracterul învierii lui Hristos prezintă revelarea unei ordini noi a lucrurilor, pe care Dumnezeu voia să o facă în Omul înviat potrivit planului Său.
2. Ucenicii au fost încercați cu privire la speranța lor, deoarece ei erau legați cu pământul și cu lucrurile pământului acesta.
3. Vrajmașii adevărului au fost încercați, pentru că s-a arătat că Dumnezeu și poporul erau contrari unul altuia cu privire la comportarea lor față de Hristos.

Pavel și puterea învierii lui Hristos

Acum vrem să mergem în epistola către Filipeni la capitolul 3, unde găsim cele două aspecte, caracterul și puterea învierii, unite în cazul unui om din carne și sânge. Caracterul și puterea se arată la apostolul Pavel, care odinioară era Saul din Tars. El spune: dorința inimii mele este, „să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui, și astfel în orice fel ar fi, să ajung la învierea dintre cei morți” (Filipeni 3.10,11).

Aici sunt deci cele două aspecte:

- „și astfel în orice fel ar fi, să ajung la învierea dintre cei morți” – acesta este *caracterul* învierii;
- Și „să cunosc ... puterea învierii Lui” – aceasta este *puterea* învierii.

Ce a făcut o astfel de impresie asupra sufletului acestui om? Ceea ce noi găsim aici l-a marcat acum așa de mult, cum în viața lui mai dinainte era un om hotărât cu privire la Lege. El urma acum aceste lucruri minunate cu aceeași hotărâre, precum mai înainte era plin de furie în prigonirea sfinților lui Dumnezeu și ai lui Isus glorificat. De unde a venit aceasta? Citește Faptele apostolilor 26.8. Aici Pavel se apără înaintea lui Agripa: „Ce? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu înviază morții?” Observă cum începe el aici. El vorbea unui popor care tăgăduia aceasta. Inimile lor erau împotriva lui Dumnezeu: „În adevăr, eu m-am gândit în mine însumi că trebuie să fac multe împotriva Numelui lui Isus Nazarineanul, ceea ce am și făcut în Ierusalim; și pe mulți dintre sfinți eu i-am închis în închisori, primind autoritate de la preoții de seamă; și, când erau omorâți, îmi dădeam votul. Și, pedepsindu-i deseori prin toate sinagogile, îi obligam să hulească. Și fiind peste măsură de furios împotriva lor, îi persecutam, chiar până în cetățile din afară.” (Faptele apostolilor 26.9-11)

El nu făcea lucruri pe jumătate, el nu a executat prigonirea din când în când, totdeauna câte ceva, nu, dorința lui mare era să facă să dispară de pe suprafața pământului orice urmă de Hristos și de creștini: „Și, pe când călătoream pentru aceasta spre Damasc, cu autoritate și împuternicire de la preoții de seamă, la amiază, pe drum, am văzut, împărate, o lumină mai presus de strălucirea soarelui, strălucind din cer în jurul meu și al celor care călătoreau împreună cu mine.” (Faptele apostolilor 26.12,13) – este un drum minunat, cum Dumnezeu ne face să cădem pe genunchi, ca să ascultăm de glasul Său. Este ca și cum El ar fi spus: Acum vreau să fiu ascultat. Voi sunteți așa de ocupați, așa de plini de râvnă și voința voastră este așa de tare în a lucra, dar Eu trebuie să fiu odată ascultat: „Și, când am căzut noi toți la pământ”, - ah, prieteni dragi, nu este nici un loc care este așa de binecuvântat, ca acela să stai culcat la pământ înaintea Domnului. Cunoașteți voi punctul, care este cel mai apropiat de cer? Acesta este, să stai culcat la pământ înaintea lui Dumnezeu: „Și, când am căzut noi toți la pământ, eu am auzit un glas vorbindu-mi și spunând în limba evreiască: «Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți? Îți este greu să dai cu piciorul în țepușe». Și eu am spus: «Cine ești, Doamne?» Și

Domnul a spus: «Eu sunt Isus, pe care tu Îl persecuți. Ridică-te dar și stai pe picioarele tale» (Faptele apostolilor 26.14-16)

Ah, gândește-te la aceasta, privește aceste două lucruri, care aici stau împreună: „căzut la pământ” și „ridică-te”. Acolo este un om care zace la pământ, pe care Dumnezeu poate să-l ridice – jos, pe pământ, jos, în praf, acesta este omul, pe care Dumnezeu poate să-l ridice. Și nu-i așa, că și noi vrem să fim destul de jos pentru Dumnezeu, pentru ca El să ne poată ridica, așa cum sunt cuvintele Anei de demult: „El ridică din pulbere pe cel sărac, ridică din gunoi pe cel lipsit, ca să-i pună să stea alături de cei nobili. Și le dă de moștenire un scaun de domnie îmbrăcat cu slavă” (1 Samuel 2.8). Domnul spune aici: „Ridică-te dar și stai pe picioarele tale, căci M-am arătat ție ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât și al celor pentru care Mă voi arăta ție” (Faptele Apostolilor 26.16), și așa mai departe. Știți voi, de ce aceste cuvinte sunt așa de interesante? Nu este vorba numai de convertirea lui Saul din Tars. Ele erau ultimele cuvinte, pe care Isus le-a rostit vreodată din cer spre pământ. În cartea Faptele Apostolilor capitolul 1 găsim ultimele Sale cuvinte rostite pe pământ, în capitolul 26 sunt ultimele Sale cuvinte adresate din cer direct oamenilor de pe pământ. Și cu ultimele cuvinte este legat ceva foarte deosebit. Noi ne amintim în mod deosebit cu plăcere de acestea. Deci, ce s-a petrecut? Hristos, un Hristos glorificat, Omul înviat, El a pus pecetea Persoanei Lui proprii pe inima acestui prigonitor sărman, și acest Hristos înviat, glorificat i S-a arătat. Cui? Unui om, care cândva a fost Saul din Tars, de care toți se temeau din cauza prigoanelor și urii lui. Acum deodată pentru inima acestui om și pentru gândurile lui nu mai era nimic altceva decât numai Hristos. Hristos S-a întipărit în sufletului lui, în simțămintele lui spirituale, foarte mult. Fiul lui Dumnezeu i S-a arătat. Și ce spune apostolul aici este aceasta: acest Fiu al lui Dumnezeu umple așa de mult admirația mea, umple sufletul meu, că tot restul nu mai are valoare. – El nu vorbește în epistola către Filipeni despre lucruri rele, ci de lucruri bune, pe care le lasă în urma lui. Mulți oameni s-ar bucura să fie eliberați de lucrurile rele. Dar sunt puțini cei care tânjesc să devină liberi de toate lucrurile. Probabil tu renunți cu plăcere la lucrurile rele, dar ești tu gata să renunți la toate lucrurile? Și tocmai despre aceasta este vorba aici. Pavel nu spune: am privit *lucrurile rele* o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu, ci: eu privesc *toate*. Lucrurile, care pentru el erau câștig, nu erau lucrurile cele mai rele. Erau lucrurile bune, și ce stă acum înaintea lui? „În orice fel ar fi”, aceasta înseamnă: „Eu voi trece prin toate, voi trece prin moarte, vreau să accept martirajul, totul, numai să ajung să fiu una cu acest Domn în acest caracter nou, minunat, al învierii, pe care El l-a introdus prin Persoana Sa – așa fel ca să ajung la învierea dintre cei morți.” Vedem aici cum gloria lui Hristos în toată binecuvântarea ei s-a pus pe sufletul apostolului.

Dorința de a-L cunoaște pe Hristos

Și apoi el spune: ceea ce eu doresc acum este să-L cunosc pe El. Oricine a cunoscut ceva din Hristos este impresionat de faptul cât de puțin știe el despre El, și eu niciodată n-am găsit pe cineva care a gândit că el L-a cunoscut cu adevărat și că știa pe deplin cel puțin un singur lucru despre El. Este ca și cum cineva se urcă pe un munte. La început vârful apare aproximativ aproape, dar cu cât se apropie de vârf, cu atât mai îndepărtat îl vede. Tocmai aceasta vrea să se spună prin cuvintele „ca să-L cunosc pe El”, aceasta este dorința sufletului. El a gustat ceva din pacea care rezultă din a fi în Hristos, și de aceea el spune: „ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui.”

Puterea învierii Lui

Ce înseamnă puterea învierii Lui? Nu cred că ea este puterea prin care El a înviat. Odiñoară am gândit, că ar trebui să se spună: „... pentru ca eu să cunosc puterea, prin care El a fost înviat”; nu, eu cred, că tu și eu ar trebui să fim moral în sufletele noastre, prin har, exemple ale aceleiași puteri, deoarece noi am fost înviați împreună cu El, am fost aduși la viață împreună cu el. Și în curând noi vom fi exemple literalmente așa și ca fapte istorice ale acesteia, căci noi vom fi înviați în trupurile noastre; dar puterea învierii Sale este mai întâi o chestiune morală.

În cartea Faptele Apostolilor capitolul 1 găsim pe Domnul înviat, viu pe pământ, patruzeci de zile după învierea Sa, înainte să meargă la cer. Dar, preaiubiți frați și preaiubite surori, ce are El a face cu pământul, ce înseamnă pământul pentru El? El a lăsat toate în urma Sa, El era un Om înviat aici pe pământ și toată chestiunea era pentru El încheiată. Desigur lucrurile pământului nu au niciodată în vreun sens importanță pentru Domnul Isus, dar eu mă folosesc de acest fapt ca să ilustrez ce vreau să spun. El era aici pe pământ, lucrarea Sa cu Israel era încheiată, prezentarea Sa de Sine făgăduințelor și speranțelor iudaice se sfârșise, de fapt toată lucrarea Sa cu acest popor se încheiase – totul trecuse. Sistemul iudaic era sistemul lui Dumnezeu până la cruce, dar crucea era sfârșitul acestui sistem și sfârșitul omului în sens moral. Dar El a fost patruzeci de zile aici pe pământ, și El a vorbit ucenicilor Lui despre Împărăția lui Dumnezeu. El i-a lăsat în nădejdiile lor pentru timpul în care El mai era încă pe pământ, deoarece, chiar dacă s-a renunțat din punct de vedere moral la sistem, Dumnezeu în harul Său încă mai avea răbdare.

Dar dacă noi aparținem lui Hristos, noi suntem înviați împreună cu Hristos. Și puterea învierii Lui înseamnă atunci că ea întrerupe pentru noi legătura cu lucrurile actuale, cu lumea și cu tot ce este aici pe pământ – ce avem noi, tu și eu, a face cu acestea? Ce interese reale avem noi, dacă avem puterea învierii Lui în sufletele noastre, de lucrurile care aparțin pământului acesta? El nu mai are a face cu lucrurile de aici de jos. El nu aparține lumii acesteia. El nu are nici un interes de ele. Unde Se află El? Apostolul însuși ne spune. El spune, cetățenia noastră, starea, căreia noi îi aparținem, are existența ei definitivă în cer, și de aceea noi privim spre Domnul Isus ca Mântuitor. Acolo sunt toate speranțele noastre, acolo este patria noastră, acolo suntem noi acasă.

Puterea lucrurilor care ne atrag de la Hristos

Cât de minunată este această mântuire. Credincioșii sunt oameni care au fost scoși din toată nenorocirea și ruina care au venit prin primul om. Și acum ei au fost aduși la Dumnezeu Însuși. Prin har noi suntem acum în Hristos, Omul al doilea, ultimul Adam, și ca unii care suntem așa – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – avem o poziție nouă. Această poziție nouă în Hristos înviat a fost revelată mai întâi prin El Însuși, atunci când El a înviat dintre cei morți. Acum El este în glorie, un Om într-o poziție nouă potrivit planurilor lui Dumnezeu, aceasta este poziția noastră sau, cum se spune în general, aceasta este poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Puterea pentru aceasta este Duhul Sfânt, care a coborât în ziua de rusalii.

Dar noi nu trebuie să amestecăm poziția cu puterea. Ele nu sunt același lucru. Este viața nouă, este poziția nouă, este puterea nouă, și Duhul Sfânt este puterea acestei poziții noi precum și puterea acestei vieți noi. Caracterul învierii Sale ne arată biruința completă, pe care

Dumnezeu a revelat-o în Fiul Său, în Omul înviat. Și când Duhul Sfânt S-a coborât în ziua de rusalii, atunci puterea savurării acestora era prezentă. Apostolul spune acum: „... ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui.” Numai aceasta ne scoate din lucrurile de aici și, prieteni dragi, numai în această putere noi rămânem păziți de cursele care ne așteaptă pretutindeni. Noi spunem deseori că pericolul constă în aceea, că noi avem o altă preocupare decât cu Hristos. Aceasta este adevărat.

Dar mai este și un alt pericol, și eu cred, că sunt unii care nu au altă preocupare decât cu Hristos, dar care cu toate acestea sunt atrași. Și aceasta este la fel de rău, ca și cum ai avea alte preocupări. Să ne cercetăm singuri! Avem noi o altă preocupare, iubiți frați și iubite surori? Sunt lucruri care ne atrag? Eu nu cunosc altceva, care să scoată puterea din sufletele noastre, ca acele lucruri care ne atrag, și eu nu știu altceva care să întunece mai mult puterea și realitatea vie a unui Hristos viu în suflet, ca lucrurile acestea. Voi știți ce este cu lucrurile pământești. Un om, care este atras prin ele, nicidecum nu poate face ceva rezonabil. El va fi mânat înapoi și încolo, în toate părțile. Unu lucru este sigur, nimic nu ne poate ține prin harul lui Dumnezeu liberi de alte lucruri și elibera de lucrurile care ne atrag, decât numai privirea permanentă la Hristos în glorie. Și în privința aceasta trebuie să fim deosebit de atenți, să prezentăm inimilor noastre mereu pe Domnul. Domnul se ne dăruiască o gelozie sfântă în sufletele noastre. Este singurul fel de gelozie, pe care noi ar trebui să-l cultivăm. Eu cred, că în lume nu există nimic altceva mai demn de urât și de disprețuit ca gelozia. Dar aici este adevărata formă de gelozie, și anume gelozia asupra inimii noastre, că acolo ar trebui să fie numai Hristos și lucrurile lui Hristos, care ne preocupă și anume toate sentimentele noastre, toată puterea noastră.

Domnul să ne dea prin harul Său, să cunoaștem mai bine caracterul învierii Sale și puterea învierii Sale, din pricina Numelui Său.

„The Character and Power of Christ's Resurrection“ – prelegere ținută în Londra în anul 1886